

Timo Nikkilä

**UUDEN AJAN
ELÄMÄNTIETOUS JA
TODELLISUUSKÄSITYS**

UUSI AIKA

Uuden ajan elämäntietous ja todellisuuskäsitys

Uusi aika antaa uuden näkökulman todellisuuteen ja elämäämme. Uuden ajan elämäntietous kuvaa sitä, miten näkökulmamme ja siten todellisuutemme ja elämämme muuttuvat, kun uudesta ajasta tulee meille totta.

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Timo Nikkilä

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

SISÄLLYSLUETTELO

Alkusanat.....	10
Tarvitsemme uuden näkökulman	11
Nyt on mentävä eteenpäin	12
Elämän keikahduspiste.....	16
Nyt pitäisi pysähtyä.....	20
Tarvitsemme oman elämämme todistusvoimaa	21
Tarvitsemme pelkoa elämän puolesta	22
Kuunnellaan sisäistä tietoaamme	25
Mistä halu muuttua ja muuttaa elintapojamme.....	26
Uuden ajan elämäntietous.....	30
Tarvitsemme uuden elämän paradigman	31
Tarvitsemme uutta tietoisuutta	33
Kehitysuskomme on pettämässä meidät.....	36
Uuden ajan elämäntieteen ydin	38
Uuden ajan monet kasvot.....	41
Uuden ajan näkökulmat ja näkemykset elämästä ...	44
Uuden ajan tavoitteet	47
Spiral Dynamics - uuden ajan evolutiivinen kartta	50
Spiral Dynamics - biopsykososiaalinen kehitys	53
Samat periaatteet joka tasolla	55

Maailmankuvat ja kehitysspiraalin ominaisuudet ...	56
Maailmankuvat ja arvomaailmat	57
Uuden ajan maailmankuvat	63
Uuden ajan todellisuus ja tietoisuus	70
Todellisuuden näkökulma – se miten asiat ovat.....	71
Emme halua yksinkertaisia ratkaisuja	72
Tietoisuus, uskomukset, todellisuus	75
Todellisuus syntyy uskomuksista	77
Mitä uskomukset ovat ja onko niitä erilaisia?	79
Tietoisuutemme tulee laajentua.....	81
Kun tietoisuutemme laajenee.....	83
Tyhjyyden tunne on viesti eteenpäin menosta.....	84
Elämä todellisuudessa on vallankumouksellinen idea	87
Elämä on hyvää nyt.....	89
Todellinen haasteemme	92
Kaikki on tässä.....	93
Tietoisuus on kaikki ja ei mitään	94
Tietoisuuden luonne	98
Uuden ajan tietoisuuden tilat	99
Mahdollisen näkökulma.....	100
Muuttuva muuttuu – me olemme muuttumaton .	101

Mahdollisen näkökulma vapauttaa elämään.....	103
Mahdollinen on elämän syvin olemus	107
Aika – kun jokin haluaa olla olemassa.....	109
Miksi uudessa ajassa kaikki on aina hyvin?.....	113
Liikkeessäpaikallaan	115
Lopuksi	118
Voimme aina valita elämän puolesta.....	119
Pohdintaa muutoksen mahdollisuudesta	120
Nyt pitäisi pohtia miten aiomme selviytyä	122
Muutos on mahdollisuus, ei uhka	123
Miksi epäonnistumme.....	125

Me yritämme sovittaa todellisuutta omiin uskomuksiimme, näkemyksiimme ja mielipiteisiimme.

Entä jos toimisimmekin toisin, sovittaisimme näkemyksemme todellisuuden kanssa samaksi ja eläisimme siltä pohjalta? Elämämme olisi paljon helpompaa, kun ristiriitaa ei enää olisi.

Todellisuus ei tarvitse meitä, mutta me tarvitsemme sitä pystyäksemme vastaamaan sen luomiin haasteisiin. Ilman todellisuuden näkemistä sellaisenaan elämämme on kuin varjonyrkkeilyä, emme tiedä osummeko oikeaan vai harhaan.

ALKUSANAT

Me emme nyt "näe metsää puilta". Monet tahot tekevät pyyteettömästi ja hyvin aikomuksin työtä paremman tulevaisuuden eteen, mutta koska se on lukittu olemassa olevaan elämän- ja maailmanmalliin, niin emme löydä tietä eteenpäin. Nyt pitää nähdä nykyisen tuolle puolen.

Tarvitsemme uuden näkökulman

Uuden elämän- ja maailmanmallin, jota nyt kipeästi tarvitsemme, näkeminen edellyttää, että näemme ne uskomukset ja oletukset, jotka ovat nykyisen elämänmallimme luoneet ja tunnistaa ja tunnustaa, että ne eivät nyt enää toimi ja auta meitä pulasta. Maailmamme ja elinympäristömme on kulkenut nyt uskomustemme ylitse.

Tarvitsemme elämämme näkökulman vaihtamista itsestä, luodusta omakuvasta, todellisuuteen ja elämään. Tulisi nähdä mikä on tämän luodun omakuvamme luomaa todellisuuden tulkintaa ja mikä todellisuutta ja toimia todellisuuden mukaisesti.

Nykyistä elämäämme määrittävät ”pinnan alla” olevat arvomme ja maailmankuvamme, jotka ovat monesti meille itsellemme tiedostamattomia. Yllättävää on se, että tämä elämäämme määrittävä perusta muodostuu uskomuksistamme, eikä ole siis mikään pysyvä totuus tai asiantila. Näkemällä, että elämämme perusta muodostuu uskomuksistamme, voimme ymmärtää, että voimme myös näitä uskomuksiamme vaihtaa.

Tämä edellyttää, että pysähdymme ja hiljennymme, jolloin pääsemme ajatustemme takaiseen tietoisuuteen. Hiljaisuudesta käsin voimme nähdä uskomuksemme ja nähdä niiden vaikutuksen elämäämme ja oivaltaa niiden väliaikainen luonne. Hiljaisuudesta käsin voimme luoda uuden elämän itsellemme perustuen uuden ajan

”uskomuksiin”, jotka kuitenkin tiedämme uskomuksiksi.

Toinen paljon rajumpi tapa oivaltaa uuden ajan tietoisuus ja todellisuus, on konfliktin tai kriisin kautta tapahtuva pakkopysähtyminen ja oman luodun omakuvan romahtaminen, sen näkeminen vain luoduksi ajatukseksi ja uskomukseksi. Silloin näemme todellisuuden sellaisenaan ilman tämän luodun omakuvamme luomaa erillisyyttä.

Tämä avaa mahdollisuuden tietoisuutemme laajentumiselle ja elämämme perustan muuttumiselle, mikä sitten muuttaa elämämme ja sen miten siinä toimimme. Tätä pakkopysähtymistä ja oivaltamista kutsutaan yleisesti heräämiseksi. Herääminen aloittaa uuden elämän opettelun ja uusien elämänvalintojemme tekemisen.

Voimme pysähtymällä ja hiljentymällä ja olemalla avoin uuden ajan tiedolle ja uudelle todellisuudelle tai kokemalla jonkin vakavan kriisin elämässämme, joka pakkopysäyttää meidät, oivaltaa uuden ajan tarjoama uusi todellisuus ja elämä. Kumpikaan näistä vaihtoehdoista ei ole helppo tai nopea tie uuteen aikaan, mutta mahdollinen.

Nyt on mentävä eteenpäin

Vaikka maailman tilanne näyttää synkältä, niin se kuuluu prosessiin. Tilanne kärjistyy nyt vähän joka puolella ja joka tavalla. Ajudumme kaaoksen partaalle, josta mennään joko eteenpäin ja herätään todellisuuteen tai sitten tulee

täysi kaaos ja romahdus.

Evolutiivisen murrosprosessin tunnistaa siitä, että se on kaiken kattava sisältäen kärjistymistä niin luonnossa, järjestelmissämme, yhteiskunnassa, elämäntavassamme jne. mutta myös tietoisuudessamme, joka avaa tien eteenpäin. Konfliktit pakottavat tietoisuutemme laajentumaan.

Toivottavasti tietoisuutemme laajenee, heräämme todellisuuteen ja näemme sen mitä olemme nyt tekemässä ja teemme sen mitä pitää tehdä, ennen kuin romahdus niin luonnossa kuin luomassamme maailmassa ajaa meidät niin syvään romahdukseen, että tuho on liian laaja ja kattava.

Kumpi tapahtuu, kattava romahdus vai todellisuuteen herääminen, ei voi tietää etukäteen. Olen vielä optimisti ja uskon, että mahdollisuudet ovat 50/50. Aluksi nämä molemmat prosessit tapahtuvat yhtä aikaa, mutta sen jälkeen jompi kumpi tulee vallitsevaksi ja määrittää jatkon.

Emme voi tietää mikä konflikti tai kriisi laukaisee peruuttamattoman murroksen uuteen. Se voi olla murtuva maailmanjärjestys, nouseva äärioikeistolainen ja fasistinen valta, jokin pandemia, USA:n levottomuudet, valtioiden velkakriisit, EU:n hajaannus, globaali talouslama tai jokin muu odottamaton kriisi. Ehkä se on jo käynnissä.

Nykyisyyden kuolinkorahduksia

Voisi siis olla niin, että todistamme nyt nykyisen

maailmamme "kuolinkorahduksia", joita tulee ilmenemään eri tavoin eri puolilla maailmaa ja eri osissa luomiamme järjestelmiä tulevien kuukausien ja vuosien aikana. Paine muutokseen on niin kova, että en usko tämän enää pysähtyvän. Eikä pidä unohtaa, että ilmastonmuutos ja luonnontuho asettavat "perälaudan" sille, että emme voi jatkaa talouskasvuun ja ylikulutukseen perustuvaa elämäntapaamme, vaan meidän on nyt luotava uusi elämän paradigma ja malli, jota alamme toteuttaa. Nyt on uuden aika.

Elämme nyt ehkä ihmiskunnan historian merkittävimpiä ja dramaattisimpia hetkiä, jotka ratkaisevat ihmiskunnan suunnan ja tulevaisuuden. Vaikka hinta "murroksesta uuteen" tulee olemaan kova, niin se on hinta, joka meidän tulee nyt maksaa. Nyt on mentävä eteenpäin.

Jos ei näkisi, että "myrskyn jälkeen on poutasää", niin maailman tapahtumat voisivat viedä toivon ja uskon parempaan. Onneksi evolutiivinen näkemys murroksesta kertoo, että uusi "vapaampi ja laajempi järjestys" syntyy kaaoksen kautta ja siksi toivo ja usko parempaan säilyy.

Olen yrittänyt löytää tietä "uuteen aikaan" ilman nykyisen elämämme ja järjestelmiemme romahtamista, en löydä. Seuraavien 5–10 vuoden aikana ajaudumme kriisistä toiseen ja kysymys kuuluu: voimmeko jotenkin varautua ja valmistautua tulevaan?

En sano vielä, että tämä kehityskulku olisi väistämätön,

mutta sen riski kasvaa joka päivä. Me voimme jo nyt varautua uuteen elämän- ja maailmanmalliin ja alkaa elää sitä todeksi uudelta elämänyönteiseltä perustalta.

Välttämättömyydestä on tehtävä hyve!

Maapallon keikahduspiste vai elämän keikahduspiste, kuumempi, vaarallisempi ja elinkelvottomampi maapallo, joka uhkaa elämäämme vai herääminen todellisuuteen ja elämäyhteyteen, jolloin sopeutamme elämämme nopeasti maapallon ekologisiin rajoihin ja luomme mahdollisen maailman?

Jatkammeko taisteluamme yhä uusia kriisejämme vastaan vai harkitsemmeko jo jotakin uutta lähestymistapaa? Jatkammeko edelleen tiellä, jonka lopputuleman jo tiedämme vai etsimmekö uusia teitä, joita kulkea eteenpäin? Vielä voimme valita.

Todellisuudessa meillä on vain yksi kriisi, ihmiskunnan ja luonnon välinen sovittamaton ristiriita, ihmisyytemme kriisi, josta nämä kaikki erilliskriisimme nousevat. Ihmisyytemme on kriisissä itsensä kanssa ja tämä on johtanut ed. mainittuun ristiriitaan luonnon kanssa.

Huolestuttavaa on se, että elämme edelleen aivan kuin mitään ilmasto- ja ekokriisiä ei olisikaan. Sopeutumiskykymme uhkaa nyt meitä.

Siirrymme nyt aikaan, jossa yhä useammin tulevat ja yhä pahemmat kriisit eivät enää ole poikkeuksia tavalliseen

arkeemme, vaan tavallinen arkemme on se missä nämä kriisit tapahtuvat. Tavallinen arkemme on poikkeus, joka vahvistaa säännön. Ja poikkeuksia tulee yhä harvemmin.

Kriisit ovat olleet tähän mennessä luonteeltaan lähinnä taloudellisia, mutta nyt olemme kokemassa yhä enemmän ympäristö- ja pandemiakriisejä, jotka voivat johtaa myös sosiaalisiin ja poliittisiin kriiseihin, jos emme ala ratkaista todellisia syitä näiden kriisien taustalla.

Nyt on siirryttävä nykyisen puolustamisesta uuden luomiseen, muutosten vastustamisesta uusien mahdollisuuksien näkemiseen, kuolleen tavaran lumosta elävän elämän todellisuuteen, itsestä ja erillisyydestä elämään ja elämäyhteisyyteen.

Välttämättömyydestä on tehtävä hyve!

Elämän keikahduspiste

Tulevaisuutemme ratkaisee saavutamme keikahduspisteen "itsestä elämään, erillisyydestä elämäyhteisyyteen" ennen luonnon keikahduspisteitä.

Miten saavutamme "elämän keikahduspisteen" ennen kuin luonnon keikahduspisteet aktivoituvat ja johtavat pysäyttämättömään tuhokehitykseen? Meidän tulee yksilöinä, yhteisöinä ja yhteiskuntina pysähtyä, tunnistaa tilanteemme ja oivaltaa, että nykyinen ei tarjoa ratkaisua.

Nykyisellä tarkoitan elämäntapaamme ja sen perustana

olevia näkemyksiä, jotka ovat nyt vakavassa ristiriidassa selviytymisemme edellytysten kanssa. Tarvitsemme uuden elämäntavan ja sitä tukevaa taloutta, teknologiaa ja politiikkaa, jotka tähtäävät elämän suojeluun.

"Elämän keikahduspiste" luo uuden elämäkeskeisen suhteen itseemme, toisiimme, luontoon ja elämään kokonaisuudessaan ja tarjoaa hyvälle ja mielekkäälle elämälle todellisen mahdollisuuden myös jatkuvasti kriisiytyvässä, kuumemmassa ja vaarallisemmassa maailmassa.

En usko, että ennen kuin oivallamme elämämme olevan riippuvaista luonnon hyvinvoinnista, ja että elämämme tuleva hyvinvointi syntyy tästä elämäyhteisyydestä ja elämän puolustamisesta, suojelusta ja sen eteen tehtävästä työstä, emme pääse eteenpäin ja saa suuntaa kääntymään.

Niin kauan kuin elämämme keskipiste on me itse ja oman edun tavoittelumme toistemme ja luonnon hyvinvoinnista piittaamatta, emme saa suuntaa kääntymään. Meidän on laajennettava näkökulmamme elämään, maapalloon, ihmiskuntaan, jotta näemme elämän kokonaisedun oman etumme sijaan.

On paljon mitä meidän tulee tehdä muuttaaksemme elämämme, taloutemme, yhteiskuntamme ja politiikkamme tässä ja nyt torjuaksemme ekokriisin, mutta ilman "elämän keikahduspistettä" se on vaikeampaa, eikä

uusi kestävä elämä avaudu meille tavalla, joka tekee siitä pysyvää.

Tarvitsemme Elämän puolesta -kansalaisliikkeen, joka kokoaa ympäristö-, ilmasto-, rauhan-, ihmisoikeus-, eläinoikeus- yms. liikkeet yhteen ja luo yhteisen tavoitteen saavuttaa "elämän keikahduspiste", jotta saadaan kriittinen massa vaikuttavuutta kokoon kohti "elämän keikahdusta".

Tulevaisuus on jo täällä

Tulevaisuus on alkanut, enää ei tarvitse odottaa tulevaisuuden uhkia, ne ovat täällä jo tänään ja pahenevat koko ajan.

Pelkäämme muutosta, koska pelkäämme sen herättämiä ajatuksia ja tunteita, että menetämme jotakin, mutta menettämisen pelko on myös ajatus. Me pelkäämme, että itsestämme ja itseltämme häviää jotakin, mutta tämäkin on vain ajatus. Pelkäämme ajatuksiamme ja siksi muutosta.

Pelkäämme muutosta, vaikka emme todellisuudessa voi tietää onko se meille hyödyksi vai haitaksi, tuleeko elämästämme parempaa vai huonompaa, mitä muut sanovat vai sanovatko lainkaan. Pelkäämme ajatusta muutosta, emme itse muutosta, koska siitä emme voi etukäteen tietää.

Pitää laittaa ajatukset pelosta syrjään, katsoa mitä todellisuudessa tapahtuu ja toimia sen mukaan. Pelot

voivat lamaannuttaa, mutta myös herättää. Todellisuus on kuitenkin se minkä mukaan pitää toimia, ei pelot. Pelot pitävät meidät kiinni ajatuksissa, ei todellisuudessa.

Kun meillä on ajatus muutoksesta ja sen vaikutuksista itsellemme ja elämällemme, mikä herättää ajatuksen ja tunteen pelosta, niin pyrimme suojautumaan tältä pelolta vakuuttamalla itsellemme, että pelkomme syy on todellinen, vaikka se onkin vain ajatus muutoksen vaikutuksista.

Elämä siinä mitä on, todellisuudessa, on vapaa ajatusten luomista peloista, koska siinä eläessämme näemme, koemme ja tiedostamme sen mitä on ja tapahtuu, eikä sitä siksi tarvitse pelätä. Todellisuus ei anna pelolle aihetta ja siksi pystymme toimimaan niin kuin pitää toimia.

Vapaus ajatustemme luomista peloista ja pelon tunteista, vapauttaa elämään siinä mitä on. Silloin elämämme on hyvää ja mielekästä, koska pelko ei enää kahlehti meitä ja estä muutoksia, joita meidän pitää tehdä. Ja toisinpäin, elämä siinä mitä on, vapauttaa meidät peloistamme.

Enää ei tarvitse pelätä tulevaisuutta, se on jo täällä. Nyt voimme aloittaa uuden elämän ilman pelkoa.

NYT PITÄISI PYSÄHTYÄ

Me olemme aiemmin selviytyneet "taistelemalla", mutta nyt olemme sotkeneet elinolosuhteemme ja tehneet järjestelmistämme niin kompleksisia, että nykyinen tietoisuutemme taso ei riitä niiden kanssa selviytymiseen. Tietoisuutemme on jäljessä sitä mitä nyt tarvittaisiin.

Tarvitsemme oman elämämme todistusvoimaa

Nyt pitäisi pysähtyä ja yksinkertaistaa elämäämme, jotta tietoisuutemme saisi kiinni nykyisen maailman luomat haasteet ja sitten ratkaisisi ne. Nyt kuitenkin näyttää siltä, että emme pysähdy, vaan paahdamme aina vaan suurempiin ongelmiin, kunnes tulee sitten pakkopysähdys

On vain ajan kysymys milloin toisiinsa kytkeytynyt kompleksinen maailmanmallimme ja järjestelmämme alkavat kaatua kuin dominopalikat, koska emme enää hallitse tätä luomaamme systeemiä. Olemme koko ajan lähestymässä tätä hetkeä.

Tai sitten luonnon ekologinen systeemi hajoaa niin pahasti ja johtaa siihen, että meidän ihmisten lukumäärä vähenee radikaalisti ja siten sopeudumme luonnon ehtoihin. Vielä voisimme yhdessä ja yhteistoimin pysäyttää tämän kehityksen, mutta emme näytä sitä haluavan.

Emme voi enää odottaa, että "joku muu" tekee muutokset puolestamme. Ei ole uskottavaa, jos haluamme radikaalia muutosta, mutta emme ole itse valmiita elämään sen mukaisesti. Vaatimustemme takana tulee olla oman elämämme "todistusvoima". Silloin olemme tosissamme ja uskottavia.

Nyt ei ole kysymys vain luonnosta ja sen suojelemisesta, vaan oman elämäntapamme muuttamisesta ekologisesti

kestäväksi ja vastuulliseksi, elämämyönteiseksi. Meidän tulee nyt suojella itseämme suojelemalla kaikkea elämää itseltämme ja elämäntavaltamme muuttamalla elämäntapamme.

Nyt ei kauniit puheet riitä, nyt tarvitaan tekoja.

Jatkuvasti kuulee sanottavan, että ilmastonmuutosta ja luonnontuhon estämisestä ei voi jättää yksilöiden kulutusvalintojen varaan, vaan tarvitsemme systeemisen muutoksen. No sitä on nyt odotettu 30 vuotta.

Olemme nyt tekemässä murrosta kokonaan uuteen aikakauteen ja siksi se ei nykysysteemin kautta onnistu. Meidän tulee itse olla muutos, jota nyt odotamme järjestelmältä ja pakotettava se muutokseen myös systeemisellä tasolla, mutta ilman meidän luomaa painetta se ei onnistu.

Jos me itse emme ole valmiita muuttamaan omaa elämäämme kestäväksi ja vastuulliseksi, niin miten poliittinen tai taloudellinen todellisuus silloin voisi muuttua. Sehän on kuitenkin meidän luomamme ja toteuttaa sitä mitä me haluamme. Kun me muutumme, voi maailma muuttua.

Tarvitsemme pelkoa elämän puolesta

Vaikka tiedämme mitä on edessämme, niin tämä ei johda siihen että tekisimme jotakin sen estämiseksi, koska tämä "tieto" uhasta ei vastaa omaa kokemustamme mistään

vastaavasta ja siksi jää vain ajatuksen tasolla olevaksi tiedoksi, joka ei johda toimintaan. Se ei "satuta meitä".

Ilmastonmuutos ja luonnontuho ovat laajuudessaan niin massiivisia uhkia, että emme ole niitä ihmiskuntana aiemmin kokeneet. Meillä ei ole kollektiivista "muistijälkeä" vastaavasta ja siksi emme pysty niitä "pelkäämään". Vasta tietoisuutemme laajentuminen mahdollistaa sen.

Emme vielä "pelkää kuollaksemme", koska huomiomme keskipisteessä olemme me itse, eikä elämä. Kun tietoisuutemme laajenee elämäkeskeiseksi, niin silloin pelkäämme myös elämän puolesta ja tämä pelko menee "ihomme alle" ja johtaa toimintaan.

Me alamme torjua ilmastonmuutosta ja luontokatoa tosissamme vasta sitten, kun oivallamme, että niin tekemällä saamme paremman, kestävämmän ja elämämyönteisemmän ja -iloisemman elämän itsellemme. Mutta tämäkin mahdollisuus menetetään, jos emme oivalla ja ala toimia pian.

Jos koemme, että ilmastonmuutoksen ja luontokadon torjunta on vain luopumista ja nykyisen elämämme muuttamista, niin emme sitä tee. Mutta kun oivallamme, että se on paremman elämän luomista itsellemme ja toisillemme, niin pidän sitä aika itsestään selvänä, että niin teemme.

Kun katsomme tarvittavaa elämämme muutosta uudesta käsin, niin muutoksen pelko vaihtuu uuden luomisen innostukseen. Muutos on pelottava vain nykyisestä katsoen. Muutos ei ole uhka elämällemme, vaan mahdollisuus uuteen elämään.

Muuttumattomuus on uhka elämällemme, sillä elämä on jatkuvaa muutosta ja elinvoiman virtausta. Me olemme tätä samaa elämän virtausta, joten eletään siinä mitä on ja annetaan elinvoiman virrata ja viedä meitä eteenpäin.

On tullut aika pysähtyä, päästää irti nykyisyyden kahleista ja suunnata katse tulevaisuuteen, nähdä se kuinka voimme elää yhdessä ja sovussa, kestävästi ja vastuullisesti, elämäkeskeisesti ja sitten elää sen mukaisesti jo nyt. Näin tulevaisuuskin, jota tarvitsemme, on jo nyt.

Moni luonnollisena pitämämme asia on luonnollista nykyisestä käsin katsottuna, mutta luonnotonta, eettisesti ja ekologisesti kestämatöntä, elämää ja ihmisyyttämme tuhoavaa, kun katsomme sitä elämästä ja elämän itseisarvosta käsin. Näkökulma on ratkaiseva, vaihdetaan näkökulmaa.

Jos emme ala elämään todeksi sitä minkä haluamme olevan totta elämässämme nyt ja tulevaisuudessa ja vaihda näkökulmaamme itsestä ja nykyisyydestämme elämään ja todellisuuteen, niin emme tee sitä myöhemminkään. Voimme tehdä tämän vain nyt, koska se on se, mitä meillä vain on.

Kuunnellaan sisäistä tietoaamme

Valveutunut henkisyys, tieteellinen ymmärrys, humanistinen ihmisyyys tai elämäkeskeinen tietoisuus eivät auta mitään, jos emme toimi niiden mukaisesti. Vain todeksi eletty "sisäinen tietomme" muuttaa elämämme ja avaa tien eteenpäin ja uuteen elämään.

Uusi aika alkaa, kun emme anna toissijaisten tarpeidemme määrittää elämäämme, kun luovumme hyvän elämän odotuksistamme ja päätämme elää ja nauttia elämästämme siinä mitä on, tässä ja nyt. Uusi aika alkaa, kun ensisijainen tarpeemme on elää ja olla onnellinen, tässä ja nyt.

Uusi aika alkaa, kun lopetamme sen odottamisen, että joku muu tekee jotakin muuta ratkaistakseen ilmastonmuutoksen ja luontokadon kärjistymisen. Uusi aika alkaa, kun alamme elää siten kuin nämä tarvittavat ratkaisut olisivat jo tehty.

Ilmastonmuutos ja luontokato kiihtyvät. Tiedämme mitä pitää tehdä, mutta emme toimi tämän tietomme mukaisesti. Miksi? Tämä tietomme on alisteista niille uskomuksille, jotka ylläpitävät nykyisyyttämme. Tarvitsemme uutta tietoa, joka ylittää nykyiset uskomuksemme ja tietomme.

Tarvitsemme uutta elämäntietoutta ja elämäkeskeistä näkemystä itsestämme ja elämästä. Tätä uutta tietoa emme löydä erillisyyteen kahlitusta mielestämme ja sen

luomasta omakuvastamme, vaan näkemällä ne vain luoduiksi uskomuksiksi, jolloin uusi tieto paljastaa itsensä meille.

Nykyinen tietomme itsestämme ja elämästä ovat vanhentuneita ja aiheuttaneet ristiriidan luonnon ja oman itsemme kanssa, jota emme voi ratkaista vanhentuneen tietomme avulla. Tarvitsemme uutta elämäntietoutta, joka poistaa tämän ristiriidan itsemme ja luonnon välillä.

Kun olemme avoimia uudelle elämäntietoudelle, niin löydämme ratkaisut itsellemme, elämäämme, ilmastonmuutokseen ja luontokatoon. Ne ovat ratkaisemattomia vain nykyisestä tiedostamme käsin, ei uudesta elämäntietoudesta käsin.

Mistä halu muuttua ja muuttaa elintapojamme

Elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan! Nyt on asetettava ihmisten, luonnon ja elämän puolelle, se on sydämen sivistystä ja vastuunkantoa, joka voimaannuttaa ja elävöittää elämämme ja antaa hyvän elämän mahdollisuuden nyt ja tulevaisuudessa.

Ihminen on osa luontoa, ilman muuta luontoa ei ole ihmistä. Itsestäänselvyys, jota emme oikein ymmärrä ja siksi olemme ajautumassa olemassaoloamme uhkaavaan "kuolemankierteeseen".

Tiedämme, että olemme pulassa, tiedämme miksi olemme pulassa, tiedämme mitä pitäisi tehdä ja tiedämme, että

aikaa ei ole kovin paljoa. Nyt pitäisi vielä tietää miksi emme niin tee. Tämä on tärkein ratkaistava asia.

Evolutiivisesti ihmisen tietoisuuden kehityksestä katsoen syy on selvä, tietoisuutemme ei vielä riitä.

- Maailma on näköisemme, jos me emme muutu ja muuta elintapojamme, niin maailma ei muutu.
- Luonnon tila kertoo meistä ja ihmisyytemme nykytilasta, jos emme oivalla uutta ihmisyyttä, niin luonto ei meitä pelasta.
- Haluamme muuttaa maailmaa ja luonnon tilaa paremmaksi, mutta koska emme halua itse muuttua, ei maailma ja luonnon tila muutu paremmaksi.
- Maailman ja luonnon tila eivät muutu sillä, että odotamme jonkun toisen muuttuvan, vaan sillä, että itse muutamme ja muutamme elintapojamme.

Yksinkertainen vastaus on, että emme halua tehdä niin, koska emme halua muuttua ja siten muuttaa elintapojamme. Seuraava kysymys on, että mistä tämän halun muuttua löydämme?

Mistä löydämme halun muuttua ja muuttaa elintapojamme? Kun oivallamme, että olemme yhtä ja samaa elämää kuin muukin luonnon elämä, että vain yhdessä sen kanssa voimme selviytyä. Silloin luonnon hyvinvointi ja elinvoima ovat oman hyvinvointimme ja elinvoimamme lähde ja edellytys.

Me voimme löytää halun muuttua ja muuttaa elintapojamme uudesta syvemmästä suhteestamme luontoon ja sen elämään - toinen tie on oivaltaa, että elämä tässä ja nyt, todellisuudessa, tarjoaa uuden perustan elämällemme, jota ei ajatuksemme ja uskomuksemme enää ohjaa ja hallitse.

Uuden ajan sanastossa syvempi luontosuhteemme on "elämäyhteisyys" ja elämä todellisuudessa on "todellisuustietoisuus". Kun oivallamme nämä molemmat, niin silloin elämme todellisuudessa yhdessä muun elämän kanssa, luonnollisesti, tasapainoisesti, kestävästi ja terveellisesti.

UUDEN AJAN ELÄMÄNTIETOUS

Uuden ajan elämän ja evoluution näkökulma antaa meille uuden selityksen ja merkityksen sille mitä me olemme, mistä olemme tulleet ja mihin olemme menossa niin yksilöinä kuin yhteiskuntina.

Ihmisen todellisuuden selitystavat, evoluutiovaiheet ja maailmankuvat ovat uusi tapa todellisuuden, maailman, yhteiskuntien ja ihmisten näkemiseen.

Tarvitsemme uuden elämän paradigman

Nykyinen "elämän paradigmamme" on lähestymässä loppuaan. Olemme ajautumassa ääriliikkeiden, populistisen politiikan ja talousideologian hallitsemaan maailmaan, joka kasaa varallisuuden ja vallan harvojen käsiin, luo jatkuvia kriisejä ja tuhoaa luonnon ja muuttaa ilmaston.

Kestämätön ja tuhoisaksi muuttunut "elämän paradigmamme" kärjistää ongelmiamme ja luo yhä kasvavia uhkia, koska sen perustana olevat oletukset maailmankaikkeudesta, elämästä ja itsestämme ovat riittämättömiä turvaamaan elämäämme.

Tätä nykyistä kehityskulkua kohti yhä vakavampia kriisejä ja tuhoja, ei pystytä estämään tai edes hallitsemaan nykyisistä "elämän oletuksistamme" käsin. Ne eivät tarjoa ratkaisua, vaan pahentavat vain tilannettamme jatkuessaan. Tarvitsemme uuden "elämän paradigman".

Tarvitsemme uuden "elämän paradigman", uuden todellisuus- ja ihmiskäsityksen, maailmankuvan, arvot, elämäntavan, energia- ja tuotantoratkaisun, talouden, yhteiskunnan, politiikan. Ongelma ei ole näissä yksistään, vaan kokonaisuudessa, se ei enää turvaa elämäämme.

Tärkein näistä on se miten näemme maailmankaikkeuden ja elämän. Onko se mekanistinen ja materialistinen "kone" vai luonnollinen ja tietoinen, elävä, jatkuvasti kehittyvä ja

muuttuva "organismi", jota elämän oma evolutiivinen prosessi vie eteenpäin ja josta olemme tietoisia.

Se, miten näemme maailmankaikkeuden ja elämän, määrittää myös sen miten näemme itsemme - olemmeko muusta luonnosta erillisiä, itsenäisiä "yksilöitä" vai osa "elämän elinvoimaa", osa elämän ekosysteemiä, jonka jäseniä olemme ja, jossa elämme harmoniassa kaiken elämän kanssa.

Niin kuin näemme maailmankaikkeuden, elämän ja itsemme, määrittää sen minkälainen maailmankuva ja arvot ohjaavat käyttäytymistämme ja miten tulkitsemme ja arvotamme elämäämme ja maailmaa. Luomamme elämän infrastruktuuri ja järjestelmät rakentuvat tälle "olevaisuuden kuvalle"

Jotta pystyisimme muuttamaan vakavaan häiriötilaan ajautuneen elämä- ja luontosuhtemme, joka uhkaa nyt myös itseämme, kestäväksi ja tulevaisuuttamme turvaavaksi, tarvitsemme uuden "elämän paradigman", kokonaan uuden perustan elämällemme, jolle sitten luomme uuden maailman.

Elämän paradigmanmuutosta kuvaa hyvin mäkihypyyn muutos perinteisestä tyylistä v-tyyliin. Perinteisessä tyyliässä pyrittiin sukeltamaan läpi vastustavan ilman, kun taas v-tyylissä annetaan ilman kantaa. Annetaan elämän kantaa, eikä vastusteta sitä, on aika siirtyä elämän v-tyyliin.

Tarvitsemme uutta tietoisuutta

Me olemme ihmiskuntana tulleet pitkälle n. 35–70 000 vuotta sitten heränneestä itsetietoisuudestamme, jolloin metsästäjäkeraailijät alkoivat hahmottaa omaa itseänsä erillisenä luonnosta ja tiedostaa kokemaansa ja näkemäänsä laajemmin.

Olemme kehityksessämme kulkeneet läpi eri maailmankuvien ja elämme nyt modernissa ja postmodernissa maailmankuvassamme. Tietoisuutemme on laajentunut merkittävästi, mutta nyt olemme saavuttaneet rajan, jossa joudumme arvioimaan tätä itsetietoisuuttamme uudella tavalla.

Olemme valloittaneet, asuttaneet ja ottaneet käyttömme koko maapallon ja sen luonnonvarat ja nyt muodostuneet uhaksi sekä itsellemme että luonnolle. Jotta voisimme selviytyä edessämme olevista haasteista, on meidän tehtävä murros uuteen aikakauteen. Siirryttävä nykyisestä laajentumassa olevasta modernista ja postmodernista maailmankuvastamme uuteen evolutiiviseen maailmankuvaan ja elämäkeskeiseen elämään. Tätä kutsun suureksi murrokseksi. Tämä käynnistää myös tien uuteen ihmisyyteen, ja jota tietä uusi aika kuvaa.

Kokonaan uusi ihmisyyys syntyy ehkä 2–5 sukupolven kuluttua, jos selviämme nykyisistä haasteistamme. Nyt syntyvät lapsemme, jotka todennäköisesti elävät 100 vuotta, ovat tämän uuden ihmisyyden, Homo Realisticus,

ensimmäisiä todistajia.

Tämän pitkän kehityskaaren näkeminen auttaa meitä hahmottamaan mistä uudessa ajassa on kysymys. Uusi aika ei ole vain jokin uusi idea tai yksi uusi maailmankuva, vaan kokonaan uuden ihmisyytemme synnyttämistä ja uusi evolutiivinen vaihe ihmiskunnan historiassa.

On tietenkin mahdotonta sanoa milloin tämän suuren murroksen ja murrospisteen saavutamme ja miten se tapahtuu, mutta kovin kaukana se ei enää ole. Oma arvioni on, että tulemme seuraavien vuosikymmenten aikana siirtymään yhä laajemmin postmoderniin maailmankuvaan ja sen loppuvaiheeseen, jolloin ymmärrämme, että tarvitsemme kokonaan uuden perustan elämällemme.

Tämä käynnistää uuden elämäkeskeisen ja evolutiivisen maailmankuvan ja kulttuurin syntyminen ja saavutamme murrospisteen n. vuosina 2035–45 eli 10–20 vuoden kuluttua. Evolutiivinen kehitys on nyt nopeaa, koska edessämme olevat ja jo käynnissä olevat kriisit, konfliktit ja katastrofit, kuten ilmastonmuutos ja luonnontuho, varallisuuden kasaantuminen harvojen käsiin ja poliittinen kyvyttömyys ratkaista näitä haasteita, pakottavat meidät eteenpäin. Suuri murros tapahtuu ensin länsimaissa ja leviää sitten muualle maailmaan.

Suuri murros ei välttämättä vie meitä uuteen aikaan. Murros voi olla, kuten kaaosteoria ja sen s-käyrää muistuttava kehityskulku ja murroksen ns. bifurkaatiopiste

kuvaavat,

1) nykyisen maailmamme ja järjestelmiemme täydellinen romahdus ja kaaos,

2) sinnittelyä yhä nopeammin hupenevien luonnonvarojen ja elämälle välttämättömien resurssien luomassa niukkuuden, mutta hyvin todennäköisesti myös väkivaltaisessa maailmassa, jossa taistelemme toistemme kanssa näistä elämälle välttämättömistä resursseista luhistuvien yhteiskunnallisten järjestelmien luomassa epävarmuudessa ja sekasorrossa. Tai sitten se on murros

3) johonkin sellaiseen maailmaan ja tilaan, jota emme nyt osaa kuvitella tai se on uusi aika.

Jokin murros on joka tapauksessa edessämme, sillä nykyiset järjestelmämme ja elämäntapamme eivät ole enää kestäviä ja ajavat meidät ns. kaaoksen partaalle, jossa tuo murros sitten tapahtuu johonkin suuntaan.

Mistä käyttämäni uuden ihmisyyden nimitys Homo Realisticus tulee?

Homo on isojen ihmisapinoiden (Hominidae) heimoon kuuluva nisäkässuku, joka sisältää modernit ihmiset ja niiden läheiset sukulaislajit. Suvun on arvioitu olevan 1,5–2,5 miljoonaa vuotta vanha. Kaikki muut suvun lajit ja alalajit paitsi ihminen (Homo sapiens) ja sen nimialalaji Homo sapiens sapiens ovat kuolleet sukupuuttoon. (Wikipedia)

Latinan sana "realisticus" on englanniksi "realistic" ja suomeksi realistinen, todenmukainen, todellinen, todellisuudenmukainen ja todentuntuinen. Siinä voidaan nähdä myös "real" eli tosi, aito, puhdas ja "reality" eli todellisuus, olemassaolo, tosiasia, realiteetti, tosi.

Nämä kaikki sanat kuvaavat hyvin uutta ihmisyyttä ja sen perusolemusta. Homo Realisticus on todellisuuteen perustuva aito ja todellinen ihmisyyttä. Se on ihmisyyttä, jossa olemme ratkaisseet ristiriitamme itsemme, toistemme ja luonnon välillä ja luoneet maailman, joka on mahdollinen ja kestävä pitkälle tulevaisuuteen. Elämme ihmisyytemme eettisten ja luonnon ekologisten rajojen sisällä.

Kehitysuskomme on pettämässä meidät

Tiede ja teknologia ovat vahvistaneet 1700-luvun lopulla alkaneen ns. valistuksen ajan ja sen valistusaatteesta syntyneitä kehitysuskoamme, jota pidämme nyt kaiken elämistemme ja maailmamme perustana, ja jonka uskomme luovan meille aina vain paremman elämän ja maailman.

Todellisuudessa ne ovat kuitenkin luoneet yhdessä rahan kanssa jatkuvan talouskasvun ideologian, velkaan ja korkoon perustuvan raha- ja finanssijärjestelmän, joka kasaa varallisuuden harvojen käsiin ja, joka on saanut nyt myös poliittisen järjestelmän panttivangikseen kasvaneen velan avulla.

Ne ovat aiheuttaneet globaalin ilmastomuutoksen ja luonnontuhon tehostaessaan luonnonvarojen käyttöä ja luomalla elämäntavan, joka perustuu kulutukseen ja teknologian hyödyntämiseen lähes kaikessa. Ne ovat luonut aseet, väkivaltakoneiston ja ydinaseet, joiden käyttö voi tuhota koko ihmiskunnan ja on täten jatkuva päällämme oleva uhka.

Tiede ja teknologia ovat luoneet elämäntavan, joka on tavarariippuvuutta ja medikalisoitunutta ja kemikalisoitunutta, jotka ovat pilanneet normaalin terveyden ja tehneet siitä lääkkeillä ja päihteillä ylläpidettävää, jotta elämämme olisi siedettävää. Elämästämme on tullut tyhjää, jota täytämme elämäntapa-addiktioillamme. Silti uskomme, että nykyinen elämänmallimme on ainoa mahdollinen ja paras tapa elää. Pähkähullua ja itsemme pettämistä.

Teknologian ja tieteen avulla olemme luoneet elämisen- ja maailmanmallin, joka on nyt tuhoamassa sekä luonnon että meidät itsemme ja on ajamassa meidät kaaoksen ja tuhon partaalle. Tuleeko se ydinsodan, väkivallan, luonnon ekologisen romahduksen, raha-, finanssi, talous- vai poliittisen järjestelmän romahtamisen vai yleisen terveydentilamme romahtamisen kautta on "makuasia". Emme näe tätä kehitystämme, koska elämme itsekeskeisesti ja lyhytnäköisesti lähes kaikilla elämäneläimillä, ja näin tämä vääjäämätön ja jatkuva tuhokehityksemme jää piiloon.

Raha, tiede ja teknologia ovat tämän kehityksen perusajureita, eikä niille ole missään vaiheessa ymmärretty laittaa mitään estoja, koska niiden takana on ollut kehitysusko, joka vie meidät aina vain parempaan aineelliseen elintasoon ja maailmaan. Nyt tämä katteeton kehitysusko on paljastunut kuolemansuudelmaksi ja sen kollektiivinen oivaltaminen voisi meidät herättää ja muuttaa suunnan kuolemasta elämään. Uusi aika tarjoaa ratkaisun, perustelun ja rohkeuden tehdä tämä suunnanmuutos.

Historiassa olemme ajaneet muut ihmislajit ja megafaunan sukupuuttoon pyrkiessämme suojelemaan itseämme ja kilpaillessamme eloonjäämisestä toisten ihmislaajien ja luonnon kanssa. Tämä alkuperäinen kilpailuviettimme ja -pakko on kehitysuskon ja sitä vahvistavien rahan, tieteen ja teknologian avulla nyt johtanut meidät tilanteeseen, jossa tuhoamme suuren osan luontoa ja itsemme ehkä lopullisesti. Luomalla uuden elämäkeskeisen todellisuus- ja ihmiskäsityksen, maailmankuvan ja arvot uusi aika aloittaa kokonaan uuden evoluutiovaiheen ja ihmisyyden ja toteutuessaan estää nykyisen tuhokehityksen jatkumisen.

Uuden ajan elämänfilosofian ydin

Uusi aika kuvaa elämänfilosofiaa, jossa erillisyydestä vapaa tietoisuus ilmenee luonnollisesti, ei uskomusjärjestelmänä tai koodistona erillisenä itsenä toteutettavaksi.

Mitä uusi aika on?

- 1) Elämänfilosofia ja pelastusoppi ihmiselle ja ihmiskunnalle, ratkaisu aikamme haasteisiin
- 2) Toinen valistuksen aika ja uuden ihmisyyden perusta ja perustelu, uusi evolutiivinen vaihe ihmiskunnan historiassa
- 3) Anarkistinen "itsestä vapaa" vapausaate, valistunut yhteiskunta ja todellisuuspohjainen politiikka
- 4) Syväekologinen elämänasenne ja elämäntapa, kestävä ja vastuullinen elämä
- 5) Syvä rauhan ja elämäyhteisyyden tunne, rakkaus ja tyytyväisyys elämään siinä mitä on
- 6) Itsestä vapaa tietoisuus ja todellisuuden näkeminen sellaisenaan

Meidän on astuttava itsemme ulkopuolelle, jotta pystymme näkemään maailmankuvamme sellaisenaan ilman, että ovat osa identiteettiämme. Itsestä vapaa tietoisuus vapauttaa meidät pitämästä maailmankuviamme ja arvojamme pysyvinä totuuksina ja näyttää todellisuuden sellaisena kuin se on ilman maailmankuvien luomaa tulkintaa.

Kun vapaudumme erillisyyden luomasta itsestämme, niin silloin oivallamme, että olemme samaa elämää kuin muukin elämä ja elämästä ja evoluutiosta tulee uusi itsestä vapaa identiteettimme, maailmankuvamme ja arvomme. Tämä on juuri sitä mitä maailmamme ja ihmiskunta juuri nyt tarvitsevat, jotta pystymme ratkaisemaan ilmastonmuutoksen, luontokadon ja muut globaalit

haasteemme, joita nykyinen "itsemme" on luonut.

Itsestä vapaa tietoisuus ja elämä ja evoluutio maailmankuvanamme luovat uudet näkemykset auktoriteetista, todellisuudesta ja ihmisyydestä, jotka aiemmin ovat ilmentyneet traditionaalisena, modernina ja postmodernina maailmankuvana, mutta nyt itsestä vapaan tietoisuuden kautta uuden ihmisyyden eri näkökulmina. Eli elämä ja evoluutio uutena auktoriteettina, todellisuus tietoisuuden luomana sisältönä ja itsestä vapaa ihmisyyden uutena "itsenämme". **Nämä kolme yhdessä luovat uuden elämänfilosofian, jota kutsun uudeksi ajaksi.**

Tärkeää on se, että myös muut aiemmat maailmankuvat saavat uuden elämäkeskeisemmän sisällön, joka edistää haasteiden ratkaisemista. Evolutiivinen ja holistinen uuden ajan maailmankuva eivät siis eristä itseään aiemmista, vaan sisällyttävät itsensä aiempiin.

Arkaainen auktoriteetti eli julma luonto, traditionaalinen auktoriteetti eli korkeampi voima ja uuden ajan auktoriteetti eli elämä ja evoluutio ovat se perusta, joka luo elämällemme tarkoitusta ja merkitystä, ovat elämämme ja moraalimme perusta. Väliin jäävät maailmankuvat ovat aiemman auktoriteetin purkua, jotta uusi auktoriteetti voi tulla tilalle. Nyt on uuden auktoriteetin aika, mutta se ei tule nyt erilliselle itselle, vaan tämän itsen sulautumisesta uuteen auktoriteettiin eli elämään.

Ehkä kuitenkin tärkein arjen kannalta on se, että uusi aika

ei ole mitään aiempaa maailmankuvaa vastaan eikä pyri niitä voittamaan, vaan tarjoaa niille uuden näkemyksen ja sisällön. Elämän puolesta, ei ketään eikä mitään vastaan kuten olen tämän tiivistänyt.

Uusi aika on ihmisyyden katharsis-hetki. Antiikin Kreikan runousoppien mukaan tragediassa esitetyn kärsimyksen herättämä pelko ja sääli puhdistavat lopulta näytelmän katsojan mielen. Katharsis on äkkinäinen tunnetila tai kliimaksi, joka johtaa elämänhalun uudistumiseen, palautumiseen tai voimistumiseen. (Wikipedia)

Uuden ajan "katharsis" puhdistaa meidät "pelon ja säälin tunteistamme" ja vapauttaa näkemään todellisuuden sellaisena kuin se on, itsemme sellaisena kuin todellisuudessa olemme, ja tulevaisuuden sellaisena kuin se voisi olla. Katharsis on se hetki, kun ajatuksin luotu ja tuntein ylläpidetty "itse" luovuttaa ja todellisuus ja elämä avautuvat. Katharsis antaa meille kyvyn tuntea ja kokea elämä sellaisenaan ilman selityksiä ja draamaa. Katharsis vapauttaa meidät elämään tässä ja nyt. Ilman tuollaista katharsis hetkeä, heräämistä todellisuuteen, ei uusi aika avaudu.

Uuden ajan monet kasvot

Uuden ajan elämän ja evoluution näkökulma antaa meille uuden selityksen ja merkityksen sille mitä me olemme, mistä olemme tulleet ja mihin olemme menossa niin yksilöinä kuin yhteiskuntina.

Ihmisen todellisuuden selitystavat, evoluutiovaiheet ja maailmankuvat ovat uusi tapa todellisuuden, maailman, yhteiskuntien ja ihmisten näkemiseen.

Uuden ajan elämäntietous kuvaa sitä miten näkökulmamme ja siten todellisuutemme ja elämämme muuttuvat, kun alamme elää uuden ajan mukaisesti.

Uuden ajan näkemykset todellisuuden luonteesta ja todellisuudesta tekemästämme tulkinnasta, poikkeavat paljon nykyisistä.

ISO KUVA – uuden ajan evolutiivinen näkemys kuvaa ihmisen ja yhteiskuntien kehitystä itsetietoisuuden heräämisestä nykyiseen itse- ja ihmiskeskeiseen ihmisyyteemme ja sen luomiin ideologioihin, yhteiskuntiin ja järjestelmiin sekä nyt haasteisiin, jotka uhkaavat jopa olemassaoloamme.

UUSI ELÄMÄN PARADIGMA – uuden ajan johtavat periaatteet, näkökulmat ja näkemykset kumpuavat tietoisuuden ja tietoisien evoluution sisältävästä ns. evolutiivinen vapaus (Evolutionary Enlightenment) - näkemyksestä, joka yhdistää perinteisen idän opin tietoisuuden ja todellisuuden ykseydestä elämäkeskeisiin maailmankuviin ja luo näin yhden ja kokonaisen olemisen ja elämisen tavan. Tämä on myös uuden ihmisyyden perusta.

TIETEELLINEN PERUSTA – uuden ajan näkemykset

perustuvat uusimpaan tieteeseen ja sen teorioihin maailmankaikkeuden, todellisuuden ja elämän perustasta ja kehityksestä kuten biosentrismi, kvanttifysiikka, uusi biologia ja epigenetiikka ja uusi evoluutionäkemyks, jossa tietoisuutemme luo subjektiivisen todellisuuden, josta olemme niin fyysisesti, psyykkisesti, kulttuurisesti ja tietoisesti tietoisia, ja joka muuttuu, kun tietoisuutemme muuttuu.

TIEDOSTAMINEN – me koemme uuden ajan omassa tietoisuuden tilassamme ja maailman tulkinnassamme eli tietoisuuden tasossa kuten olemme kaikki aiemmatkin todellisuutemme kokeneet ja tulkinneet. Näemme miten uusi aika eroaa perinteisistä näkemyksistä, ja mikä niissä on yhteistä ja mikä uutta. Oivallamme miten idän perinteiset tietoisuus- ja henkiset opit ja uusi evolutiivinen vapaus -näkemys tietoisuudesta yhdistyvät yhdeksi olemisen ja elämisen tavaksi.

YKSILÖLLISESTI – uusi aika muuttaa käyttäytymistämme, elämäntapaamme, sosiaalista kanssakäymistämme ja tekojamme siten, että voimme elää hyvää ja mielekästä, vapaata ja luonnollista elämää. Ristiriita itsemme, luodun erillisyyttä korostavan omakuvan, ja elämän välillä on hävinnyt.

YHTEISÖLLISESTI – uusi aika luo omat yhteiskunnalliset ja muut elämäämme määrittävät rakenteet, kulttuurit ja kollektiivisen tietoisuutemme kuten globaalien valistuneiden neuvoston, valistuneen itsestä vapaan

anarkismin (VIVA) ja yhteiskunnan, uuden poliittisen todellisuuden, jossa yhteinen ja kaikkien etu määrittää poliittiset tavoitteet ja joka perustuu todellisuuteen eikä luotuihin uskomuksiin tai eturyhmäajatteluun sekä kulttuurin, joka luo ja ylläpitää elämäkeskeistä suhdettamme siihen mitä olemme ja teemme.

TULEVAISUUS – uusi aika avaa näkymää tulevaisuuteen ja mahdolliseen uuteen ihmisyyteen ratkaisuna nykyisille uhillemme ja haasteillemme. Toteutuessaan uusi aika ”pelastaa” sekä meidät itsemme että koko ihmiskunnan ja luo maailman, joka ei elä ekologisesti kestävämmällä tavalla.

Uuden ajan näkökulmat ja näkemykset elämästä

Näkökulma on ratkaiseva – näin voisi tiivistää uuden ajan oleellisen luonteen, se luo omat näkökulmansa kaikkeen.

NÄKÖKULMA ON RATKASEVA – näkökulmamme luo todellisuuden ja kaiken sen mitä pidämme totena ja todellisena. Uudessa ajassa me voimme luoda ja valita sen todellisuuden, jossa elämme. Ymmärrämme, että pysyvyyden ja objektiivisen todellisuuden harha on luotua, ei elämän todellisuutta.

ELÄMÄN NÄKÖKULMA – näkökulman vaihdos itsekeskeisyydestä elämäkeskeisyyteen eli ”itsestä elämään” avaa erillisyydestä ja toiseudesta vapaan

todellisuuden näkemisen ja tulkinnan. Se laajentaa tietoisuuttamme ja kykyämme nähdä se mitä on ja elää siinä.

EVOLUUTION NÄKÖKULMA – evoluutio on kaiken muuttumisen ja kehittymisen ”idea” kattaen biologisen, yksilöllisen, kulttuurisen ja yhteiskunnallisen kehityksen, mutta myös tietoisuutemme kehittymisen ja laajentumisen siinä mitä koemme (tila) ja näemme (taso) todeksi. Me muutamme ja kehitymme osana elämän evolutiivista prosessia.

YHDEN TODELLISUUDEN NÄKÖKULMA – henkinen ja fyysinen todellisuus yhdistyvät uudessa ajassa yhdeksi ja kokonaiseksi elämän kokemukseksi. Emme jaa todellisuutta enää sisäiseen ja ulkoiseen, vaan näemme ja koemme kaiken tietoisuudessamme ilmentyvänä todellisuutena. Uudessa ajassa todellisuus tulee lopulta yhdeksi, kun ns. tarkkaileva tietoisuutemme häviää myös luotuna näkökulmana.

UUDEN AJAN NÄKÖKULMA – uusi aika on elämän oma vastaus aikamme haasteiden ratkaisemiseksi, joka mahdollistuu, kun menemme eteenpäin omassa tietoisuuden kehityksessämme, arvoissamme ja maailmankuvissamme. Me emme itse erillisinä yksilöinä ja yhteisinä ratkaise aikamme haasteita, vaan me ratkaisemme ne osana elämää ja sitä eteenpäin vievänä elinvoimana, kun olemme oivaltaneet, että olemme yhtä elämän kanssa.

Uusi aika luo toteutuessaan oman näkemyksensä myös itsestämme, elämästämme ja maailmasta, kaikesta. Merkittävimmät uudet näkemykset ovat seuraavat:

ELÄMÄNFILOSOFIA – uusi aika on tietoisuuden evoluutioon perustuva ekoettinen elämänfilosofia, uusi elämäntietous ja elämän paradigma, se on tie uuteen ihmisyyteen, joka on nyt mahdollinen ja käynnistymässä.

EVOLUTIIVINEN VAPAAUS – uusi aika on todellisuustietoisuuteen ja elämäyhteisyyteen perustuva näkemys itsestä vapautumisesta, todellisuuteen perustuvan ja elämäkeskeisen ihmisyyden oivaltamisesta ja uuden elämäntavan perusta ja perustelu, se on elämän ja tietoisuuden näkökulman ottamista elämämme perustaksi.

TODELLISUUDEN OIVALTAMINEN – todellisuuden oivaltaminen edellyttää pysähtymisen, hiljentymisen ja mietiskelyn harjoittamista itsemme ja uskomustemme läpinäkemiseksi ja niistä vapautumiseksi, jotta voimme elää siinä mitä on eli todellisuudessa.

ELÄMÄ SIINÄ MITÄ ON – uusi aika on todellisuuteen perustuvan näkemisen, olemisen, elämisen ja tekemisen omaksumista ekologisesti kestävä, sosiaalisesti vastuullisen, psykologisesti järkevän ja fyysisesti terveen elämäntavan luomiseksi.

VALISTUNUT YHTEISKUNTA – uusi aika luo valistuneen

itsestä vapaan anarkismin ja yhteiskunnan, jossa vapaus, osallisuus, vastuu ja elämäkeskeisyys ovat kaiken keskiössä.

Uuden ajan tavoitteet

Uuden ajan tavoitteena on ratkaista niitä eri näkökulmia ja uskomuksia, jotka ovat johdattaneet meidät nyt pulaan. Uusi aika kuvaa niille vaihtoehdot. Tavoitteena on

ELÄVÄ ELÄMÄ – poistaa tarve, halu ja jopa addiktioksi pahentunut riippuvuutemme ”kuolleesta tavarasta” ja vaihtaa se ”elävään elämään” ja sen luomaan elinvoimaan ja elämäniloon.

TODELLISUUDEN NÄKEMINEN – nähdä erillisen itsemme, luomamme omakuvamme luoma varjo, joka estää todellisuuden näkemisen sellaisena kuin se on ilman uskomuksiemme, ajatustemme tai arvostuksiemme vaikutusta siihen.

ELÄMÄN NÄKÖKULMA – vaihtaa näkökulmamme ja todellisuutemme luodusta itsestä, erillisestä omakuvasta elämään ja sitä eteenpäin vievään evoluutioon ja elämän elinvoimaan.

ERiarvoisuuden poistaminen – murtaa rahan lumo ja sen kyky luoda eri arvoa välillemme, poistaa sen luoma taloudellinen ja sosiaalinen eriarvoisuus ja merkitys ihmisyytemme arvottamisen perusteena.

PYSYVYYDEN JA MUUTTUMATTOMUUDEN ILLUUSION MURTAMINEN – murtaa vallitseva muuttumattomuuden illuusiomme eli uskomus, että emme muutu yksilöinä, yhteisinä tai yhteiskuntina, että nykyinen todellisuutemme on ainoa mahdollinen, hävittää nykyinen pysyvyyden lumomme ja nykyisen todellisuutemme ehdottomuus.

DIALOGI ELÄMÄN KANSSA – ymmärtää, että kun me muutumme, niin maailma muuttuu ja kun maailma muuttuu, niin me muutumme, sisäinen ja ulkoinen muutos on vuoropuhelua itsemme ja todellisuuden välillä.

VAIHTOEHTO NYKYISELLE – näyttää, että on mahdollisuus elää kestävästi ja vastuullisesti, että uusi aika on vaihtoehto nykyiselle elämäntavallamme, kulttuurille ja yhteiskunnalliselle järjestelmällemme.

HYVÄN JA MIELEKKÄÄN ELÄMÄN OMAKSUMINEN – vaihtaa ”henkisyiden ja totuuden etsimisen” todellisuuden, hyvän ja mielekkään elämän oivaltamiseen ja omaksumiseen tässä ja nyt.

Näiden tavoitteiden toteutuminen tarkoittaa

ELÄMÄ ON HYVÄ – perustyytyväisyyden elämään ja siihen mitä on, mahdollisuuden hyvän ja mielekkään elämän toteuttamiseen itselle ja muille.

VÄHEMMÄN ON ENEMMÄN – elämänasenteen, jossa aineellinen vaatimattomuus kulutuksessa luo tilaa elämän

kokemiselle sellaisenaan kaikessa täyteydessään.

MUUTOS ON MAHDOLLISUUS – kykyä sopeutua muuttuviin elinolosuhteisiin ja elämän tapahtumiin, vaikeudet ovat aina mahdollisuus muutokseen ja uuteen.

SYVÄEKOLOGIA – syväekologisen suhteen elämään, jossa kaikella elämällä on itseisarvo ja oikeus hyvään elämään. Carter Phipps kuvaa kirjassaan *Evolutionaries* evolutiivisen maailmankuvan mukana tulevaa kolmea tunnuspiirrettä ja niiden luomaa uutta kykyä seuraavasti:

EVOLUTIIVINEN, SYVÄ AIKAKÄSITYS – kykyä nähdä evoluution kehitys "ajan alusta ajan loppuun asti". Näemme kuinka olemme muuttuneet vuosisatojen ja -tuhansien aikana ja tulemme edelleen muuttumaan, kun etenemme tulevaisuuteen. Elämän suuri kertomus avautuu eteemme ja näemme sen suuret linjat. Ajan laajentuessa kattamaan kaiken, kokemus siitä häviää.

HOLISTINEN, KOKONAISNÄKEMYS – kykyä nähdä iso kuva "yleisestä yksityiskohtaiseen". Miten vain kokonaisuudesta päin katsottuna näemme sen mitä yksityiskohdista ei voi nähdä, että kokonaisuus on enemmän kuin osiensa summa. Esimerkiksi kellon näyttämää aikaa emme voi nähdä purkamalla kellon osiin, vaan vain kokonainen ja toimiva "elävä" kello ja ymmärrys ajasta voi sen meille näyttää.

OPTIMISMI – kykyä luottaa elämään ja tulevaisuuteen,

koska näemme evolutiivisen ajan ja ymmärrämme elämää kokonaisuutena. Optimismi ei ole katteetonta paremman elämän toivoa, vaan elämän elinvoimasta, moninaisuudesta ja evoluution selviytymiskyvystä nousevaa lujaa luottamusta, että ”elämä tietää paremmin” kuin me itse.

Nämä kyvyt tulevat saatavillemme, kun laajennamme todellisuutemme ja maailman tulkintaamme nykyisestä modernista ulkoisen korostamisesta ja postmodernista itsensä toteuttamisen ja sisäisen korostamisesta evolutiiviseen elämämyönteiseen ja -keskeiseen maailmaankuvaan ja arvoihin.

Spiral Dynamics - uuden ajan evolutiivinen kartta

Ilmastonmuutosta ja ympäristöongelmiamme käsitellään usein vain taloudellisena ja teknologisena haasteena. Joskus nähdään jopa sen yhteiskunnalliset radikaalit vaikutukset, mutta se mitä hyvin harvoin näkee sanottavan on se, että ilmastonmuutos ja ympäristöongelmamme ovat ensi sijassa ja erityisesti syvälle ihmisyyteemme menevä haaste ja että meidän tavallisten ihmisten on nämä haasteet ratkaistava.

Me tavalliset ihmiset pyöritämme koko maailmaa, sen taloutta ja poliittista järjestelmää, me annamme sille oikeutuksen tuhota luontoa ja elinmahdollisuuksiamme, ja

me voimme ottaa tämän oikeutuksen myös pois järjestelmältä ja päättää, että nyt teemmekin ja elämme toisin.

Me elämme tällä hetkellä maailmassa, jossa vallitsevat **myyttisestä todellisuuskäsityksestä** nouseva traditionaalinen maailmankuva, joka ilmenee erilaisina ulkoiseen auktoriteettiin perustuvina uskomus- ja valtajärjestelminä – uskonnot, sotilasdiktatuurit, yksipuoluejärjestelmät jne., **mekanistismaterialistisesta todellisuuskäsityksestä** nouseva moderni maailmankuva, joka ilmenee erilaisina tieteeseen, teknologiaan, talouteen, kulutukseen, demokratiaan ja objektiiviseen todellisuuteen perustuvina yhteiskunta- ja valtajärjestelminä – kapitalismi, sosialismi, kommunismi jne. ja **humanistisesta todellisuuskäsityksestä** nouseva postmoderni maailmankuva, joka ilmenee erilaisina ihmisoikeuksiin, suvaitsevaisuuteen, tasa-arvoon, monikulttuurisuuteen ja arvorelativismiin perustuvina kulttuureina ja elämäntapoina – humanismi, ihmis- ja eläinoikeusliikkeet, monikulttuurisuus jne.

Nämä todellisuuskäsitykset ja niiden maailmankuvat kilpailevat keskenään vallasta ja kulttuurisesta hegemoniasta. Ne ovat toisensa pois sulkevia ja erillistäviä ”todellisuuskuplia”, jotka kaikki olettavat olevansa ainoa oikea käsitys ja tulkinta todellisuudesta ja siitä mihin elämämme tulisi perustaa. Tämä johtaa maailmankuvien ja niihin perustuvien uskomus-, yhteiskunta- ja

valtajärjestelmien väliseen kilpailuun ja pahimmillaan väkivaltaan ja sotaan toisiaan vastaan.

Yhteistä näille maailmankuville on se, että niiden kaikkien perustana on oletus erillisyydestä – että olemme erillisiä yksilöitä ja erillisiä ja myös riippumattomia toisistamme ja luonnosta. Tämä johtaa eriarvoisuuteen ja siihen perustuvaan vallankäyttöön ja väkivaltaan toisiamme kohtaan ja luonnon hyväksi käyttämiseen raaka-aineresurssina ja -varastoa sekä tuottamiemme jätteiden ja saasteiden kaatopaikkana.

Kaikki maailmankuvat ja niiden valtaapitävä taloudellinen, poliittinen tai sosiaalinen eliitti kohtelevat ihmistä ja luontoa vallankäytön kohteena, jota pitää hallita tämän eliitin toimesta.

Uusi ihmisyyys luo aivan uuden perustan ja näkemyksen elämällemme, joka ei enää perustu erillisyyden kokemukseemme ja siitä syntyvään eriarvoisuuteen ja vallankäyttöön ihmisten ja yhteiskuntien välillä, eikä näe luontoa enää vain ihmistä hyödyntävänä resurssina ja kaatopaikkana.

Uuden ihmisyyden perustana on elämäyhteisyys, joka syntyy uudesta yhteydestämme itseemme, tosiimme, luontoon ja elämään. Näemme itsemme osana elämää ja sen elinvoimaa, ymmärrämme olevamme samaa ihmisyyttä toistemme kanssa ja samaa elämää luonnon ja sen osallisten kanssa ja, jossa erilaisuutemme niin ihmisinä,

kulttuureina ja yhteiskuntina on luonnollinen osa elämän monimuotoisuutta ja elinvoimaisuutta, ja joka varmistaa lajimme säilymisen ja kehittymisen kohti nyt nähtävissä olevaa uutta ihmisyyttä kohti.

Uusi ihmisuus tulee ilmenemään myös eri maailmankuvina ja arvoina, mutta ne eivät enää ole toisiaan pois sulkevia tai erillistäviä suljettuja todellisuuskuplia, vaan toisiaan täydentäviä ja laajentavia avoimia tietoisuuksia, jotka poistavat tarpeemme kilpailla toistemme kanssa ja tuo tilalle aidon yhteisyyden ja yhteistyön kaikkien eduksi.

Spiral Dynamics - biopsykososiaalinen kehitys

Spiral Dynamics on alun perin Clare W. Gravesin luoma näkemys meidän ja yhteiskuntien kehittymisestä eri arvojen ja maailmankuvien kautta metsästäjäkeräilijästä nykyiseen moderniin ja postmoderniin maailmaan ja siitä eteenpäin elämäkeskeisiin maailmankuviin, joista uusi aika osaltaan muodostuu. Nämä eri vaiheet voidaan tunnistaa myös omassa psykologisessa kehityksessämme vauvasta aikuisuuteen, jolloin monesti tämä kehitys pysähtyy ja vallitseva maailmankuva jää pysyväksi.

Yhdessä Maslowin tarvehierarkian kanssa Spiral Dynamics antaa todella hyvän ja ymmärrettävän kuvauksen siitä, kuinka meidän

- 1) tarpeemme ja suhteemme elämään kehittyvät,
- 2) kuinka näiden tarpeiden tyydyttämismme ilmenee eri

arvoissa ja maailmankuvissamme ja

- 3) luo niiden tyydyttämistä tukevan ja korostavan yhteiskunnallisen ja taloudellisen järjestelmän.

Nämä kolme eri tietoisuuden ilmentymisen tasoa eivät ole täysin yhteensopivia ja toistensa kattavia, mutta pääpiirteittäin riittävässä määrin.

Don Edward Beck yhdessä Christopher C. Cowanin kanssa ovat avanneet ja tutkineet lisää Grawesin luomaa näkemystä ja kirjoittaneet siitä loistavan kirjan **Spiral Dynamics**, jota pidän ehkä tärkeimpänä uutta aikaa ja sen arvoja, maailmankuvaa ja evolutiivista kehittymistä avaavana kirjana. Kirjan avulla saamme ”**evolutiiviset silmät**” itsellemme, jonka jälkeen todellisuus ja elämä ympärillämme näyttäytyvät aivan eri syvyydellä ja laajuudella.

Spiral Dynamicsin kuvaama maailmankuvien spiraali ja sen eri ominaisuuksien ymmärtäminen on oleellista sen vuoksi, että se avaa meille näkymän ihmiskuntamme ja oman kehityksemme tulevaisuuteen. Sen avulla voimme nähdä, että uusi todellisuus, elämä ja maailma ovat mahdollisia ja ymmärtää jo nyt niiden tulevia ominaisuuksia ja merkityksiä pyrkiessämme ratkaisemaan aikamme haasteita. Se tuhoaa myös muuttumattomuuden ja pysyvyyden illuusiomme ja avaa tietä eteenpäin.

Seuraavassa kuvaan lyhyesti uuden ajan näkökulmasta tämän kehitysnäkemyksen oleellisia asioita.

Samat periaatteet joka tasolla

Elämällä ja evoluutiolla on samat periaatteet eri tietoisuuden ilmenemisen tasoilla ja vaikka näissä eri tasojen ilmentymisissä on toki eroja ja vaihtelua, niin voimme niitä yhdistää ja luoda yhtenäistä näkemystä omata ja yhteiskuntiemme kehityksistä.

Maslow, Graves ja Beck kuvaavat näkemyksissään ja tutkimuksissaan yksilöiden, kulttuurien ja yhteiskuntien kehitystä ja luovat yhdessä melko kattavan kuvauksen siitä, että

- me menemme eteenpäin,
- miksi me menemme eteenpäin ja
- mikä meitä vie eteenpäin.

Se auttaa meitä hahmottamaan myös tulevaa, vaikka nyt onkin kysymys 2. evoluutiovaiheen käynnistymisestä, jota siis kutsun uudeksi ajaksi.

Eri tietoisuuden tilat ja niiden luomat kokemukset, tarpeet ja niiden tyydyttäminen sekä arvot ja maailmankuvamme, kertovat, että me emme ole muuttumattomia, vaan kehitymme ja menemme eteenpäin ”muotona”. Todellinen ihmisyytemme ydin on kuitenkin muuttumaton tietoisuus ja sitä ilmentävä elämä, jonka uudessa ajassa alamme oivaltaa ja kokea todeksi.

Maailmankuvat ja kehitysspiraalin ominaisuudet

1. evoluutiovaiheen maailmankuvat ja arvot

Arkaainen, heimokulttuuri, soturi, traditionaalinen, moderni ja postmoderni ovat 1. evoluutiovaiheen maailmankuvia. Nämä maailmankuvat ovat erillistäviä ja suljettuja ”todellisuuskuplia”, eivätkä mahdollista muiden kuin oman vallitsevan maailmankuvan näkemisen ja sen pitämistä todellisena. Me olemme oikeassa, muut väärässä on se, miten tämän ilmaisemme. Tällä hetkellä olemme siirtymässä modernista postmoderniin maailmankuvaan.

Kun saavutamme yksilöinä postmodernin maailmankuvan loppuvaiheen, niin siirrymme uuden ajan aloittavaan evolutiiviseen maailmankuvaan (ja olemisen tarpeidemme tyydyttämiseen), jossa huomio siirtyy pikkuhiljaa itsestämme ja luodusta omakuvastamme elämään ja sitä eteenpäin vievää elinvoimaan. Alamme nähdä itsemme osana elämää, erillisyyden kokemuksemme alkaa heikentyä ja uusi itsestä vapaa todellisuus ja elämä avautuvat mahdollisiksi.

Myös kollektiivinen tietoisuutemme tulee tämän saman murroksen 2. evoluutiovaiheeseen tekemään, mutta vielä siihen ei ole tarvittavaa valmiutta. Tämä murros käynnistää sitten myös yhteiskunnallisen muutoksen elämämme eri osa-alueilla ja muuttaa maailmamme elämäkeskeiseksi ja ekologisesti kestäväksi.

Uuden ajan suuri lupaus on, että voisimme tämän suuren

murroksen tavoittaa ja tehdä ennen kuin aiheuttamamme ilmastonmuutos ja luonnontuho tekevät siitä mahdotonta. Vaarana on taantuminen kehityksemme aiemmille tasoille ja ajautuminen kaaokseen.

Maailmankuvat ja arvomaailmat

Tietoisuus on maailmankaikkeuden rakennusainetta ja sen luoman muodon maailman kehitys on uusi kertomus elämästä ja evoluutiosta, joka muuttaa kaiken. Ihmisen todellisuuden selitystavat, evoluutiovaiheet ja maailmankuvat ovat uusi tapa todellisuuden, maailman, yhteiskuntien ja ihmisten näkemiseen.

1. evoluutiovaiheen maailmankuvat

- Ominaista – minä/me olemme oikeassa, muut väärässä
- Todellisuus – ulkoinen todellisuus, objektiivinen
- Perusmotiivi – pelko ja sen voittaminen, selviytyminen ulkoisessa maailmassa
- Näkökulma – MINÄ-yksilöllinen, ME-yhteisöllinen

Tietoisuuden eri tasoja voidaan kuvata maailmankuvien kautta. Tässä käyn läpi 1. evoluutiovaiheen eri kehitysvaiheet. Jokainen meistä käy nämä vaiheet läpi elämänsä aikana, kukin omassa tahdissaan (ei kuitenkaan välttämättä kaikkia). Kulttuureissa eri puolella maailmaa tietoisuuden tasot ovat usein eri vaiheissa. Koska katsomme maailmaa aina omasta maailmankuvastamme,

emme ymmärrä muiden todellisuuksia – uskomme, että ”me olemme oikeassa ja muut väärässä”.

Ensimmäistä kuutta maailmankuvien vaihetta kutsutaan 1. evoluutiovaiheeksi (*1st Tier, Spiral Dynamics* - kehitysnäkemyksen mukaisesti). Nämä ovat niin sanottuja minä- ja me-keskeisiä kehitysvaiheita ja maailmankuvia, joiden kaikkien perustana on elämä henkilökohtaisen minän kautta sekä menettämisen pelko, joka puolestaan pohjautuu kuolemanpelkoomme.

Arkaainen vaihe – SELVIITYJÄT

- Maailmankuva – 1/1 Arkaainen
- Päämäärä – selviytyminen luonnossa
- Tavoite – elämä vaistojen varassa
- Perusta – fyysinen voima
- SD väri beige
- Alkoi 100 000 vuotta sitten
- Näkökulma on MINÄ yksilöllinen

Arkaainen maailmankuva on ihmisyyden ensimmäinen taso, ja se kehittyi noin 100 000 vuotta sitten. Päämääränä on selviytyminen luonnossa, kamppailussa muun elämän kanssa ja hengissä pysymisen taitojen kehittäminen. Vaistot ohjaavat toimintaa. Tässä maailmankuvassa eläviä ihmisiä ja kulttuureita on edelleen olemassa Indonesiassa ja Afrikassa.

Heimokulttuuri – HEIMOVELJET JA -SISARET

- Maailmankuva – 1/2 Heimokulttuuri
- Päämäärä – heimon hyvinvointi
- Tavoite – maagisuuden tavoittaminen
- Perusta – heimo/sukuyhteisö
- SD väri violetti
- Alkoi 50 000 vuotta sitten
- Näkökulma ME yhteisöllinen

Arkaaisen vaiheen ongelmiin evoluutio loi ratkaisuksi uuden maailmankuvan, jonka osa ihmisistä omaksui, ja jonka myötä kehitys pääsi jatkumaan. Heimokulttuuri syntyi noin 50 000 v. sitten. Tässä vaiheessa kehittyvät muun muassa usko luonnon jumaliin, henkiin ja yliluonnolliseen, maagiseen.

Heimokeskeisiä kulttuureja löytyy maailmasta edelleen, noin 5 % maailman väestöstä kuuluu niihin (2007). Heimokulttuurissa yksilöllisyys oli vielä piilossa, mutta pian syntyi vahvoja yksilöitä edistämään kehitystä.

Soturikulttuuri – TAISTELIJAT

”Uhmaikäinen kiukutteleva kukkulan kuningas – kun kasvoja ei saa menettää”

- Maailmankuva – 1/3 Soturikulttuuri
- Päämäärä – taistelun voittaminen
- Tavoite – kasvojen säilyttäminen
- Perusta – oma minä
- SD väri punainen

- Alkoi 10 000 vuotta sitten
- Näkökulma MINÄ yksilöllinen

Heimokulttuuria seuraa soturikulttuuri, joka alkoi noin 10 000 vuotta sitten. Tässä vaiheessa erillisyyden harha, omat tarpeet sekä egon korostaminen saavat alkunsa. Raakuus, väkivalta, kapina, sankaruus ja perinteiden ja rajojen rikkominen ovat soturikulttuuria kuvaavia teemoja.

Maailmassa on soturikulttuurissa eläviä aikuisia reilusti, jopa 20 % väestöstä. Suuri epäkohta tässä maailmankuvassa on puuttuva moraalintaju, joka saattaa tulla ilmi silloin, kun soturi saa käyttöönsä seuraavien kehitysvaiheiden kehittämää teknologiaa. Tätä vaihetta voidaan pitää varsinaisesti egon syntyamisen vaiheena.

Traditionaalinen – USKON JA TOTUUDEN PUOLUSTAJAT

”Elämää ulkoisen auktoriteetin vallan alla”

- Maailmankuva – 1/4 Traditionaalinen
- Päämäärä – pelastus / totuus
- Tavoite – moraali
- Perusta – usko/mystiikka
- SD väri sininen
- Alkoi 5 000 vuotta sitten
- Näkökulma ME yhteisöllinen

Soturivaihetta seuraa traditionaalinen maailmankuva, joka alkoi noin 5000 vuotta sitten. Traditionaalinen maailmankuva on hallitseva tällä hetkellä – noin 55 %

maailman väestöstä elää siinä.

Traditionaaliselle ihmiselle on ominaista ulkoisilta auktoriteeteilta tulevien uskomusten omaksuminen. Tässä vaiheessa saavat alkunsa eri uskonnot, säännöt, moraalit, lait, kirjanoppi, hyvä ja paha sekä oikea ja väärä. Päämääränä on pelastus ja annetun totuuden vahvistaminen ja sen mukaisesti eläminen. Koti, uskonto, isänmaa kuvastaa tätä maailmankuvaa.

Moderni – MENESTYKSEN SAALISTAJAT

”Kaikki minulle nyt heti paikalla, elämä on elettävä nyt ja täysillä”

- Maailmankuva – 1/5 Moderni
- Päämäärä – hyvä elämä
- Tavoite – menestys
- Perusta – tiede
- SD väri oranssi
- Alkoi 1000 vuotta sitten
- Näkökulma MINÄ yksilöllinen

Traditionaalisen maailmankuvan arvomaailmaa vastaan nousi kapinoimaan moderni maailmankuva. Tässä maailmankuvassa on olennaista yksilöllisyyden korostaminen, individualismi, mutta toisin kuin soturikulttuurissa, se ei tapahdu tietoisesti muiden kustannuksella. Nyt olemme kuitenkin huomanneet, että se tapahtuu luonnon kustannuksella.

Modernissa maailmankuvassa elää tällä hetkellä n. 15 % maailman väestöstä, mutta paljon tätä suurempi määrä ihmisiä elää modernissa maailmassa.

Tyypillistä ovat rajojen rikkominen, perinteisten rajoittavien arvojen rikkominen. Hyvä elämä on modernille mitattavissa ulkoapäin tulevilla materiailla. Ulkoista maailmaa korostetaan ja sisäinen maailma saatetaan kieltää. Moderni kehittää rationaalista ajatteluamme.

Jatkuva aineellinen kehittyminen on väistämätöntä, mutta se on nyt mennyt yli maapallomme kestokyvyn. Hetkellisen ratkaisun tähän ongelmaan luo postmodernismi.

Postmoderni – YHTEISEN AATTEEN KANNATTAJAT

”Itsekkäät hyväntekijät elämymatkalla, oman aatteen ja paremmuuden puolustajat”

- Maailmankuva – 1/6 Postmoderni
- Päämäärä – humanisuus ja moniarvoisuus
- Tavoite – aate/yhteisöllisyys
- Perusta – humanit arvot ja ihmisoikeudet
- SD väri vihreä
- Alkoi 150 vuotta sitten
- Näkökulma ME yhteisöllinen

Postmoderni maailmankuva alkoi kehittyä noin 150 vuotta sitten. Tällä hetkellä n. 5 % maailman ihmisistä on postmoderneja. Postmoderneihin arvoihin kuuluvat yhteisöllisyys ja moniarvoisuus, kun taas modernissa

maailmankuvassa painotus on yksilöllä ja vallitsevalla kulttuurilla.

Vasta postmodernissa maailmankuvassa meillä on mahdollisuus alkaa ymmärtää myös erillisyyttämme, luotua omakuvaamme ja sen merkitystä ja vaikutusta elämämme. Postmoderni tavoittelee rauhan saavuttamista ja työskentelee yhteisen hyvän vuoksi. Usein tämä ilmenee ns. yhden asianliikkeenä kuten ympäristöliike, naisasialiike, eläinten oikeuksien puolustaminen, rauhanliike. Postmoderniin maailmankuvaan voi kasvaa, kun on läpikäynyt modernin vaiheen loppuun asti.

Kaikissa maailmankuvissa ennen evolutiivista ja holistista maailmankuvaa, joista käytän nimitystä elämälle myönteiset maailmankuvat, tunnuslauseena on ”Ajattele kuin me, koska me olemme oikeassa”. Päästäksemme uuteen aikaan, meidän on käytävä myös postmoderni maailmankuvamme tietoisuuden tasona loppuun asti.

Uuden ajan maailmankuvat

Uutta ihmisyyttä ilmentävä ensimmäinen maailmankuva on **evolutiivinen maailmankuva**. Siinä alamme ymmärtää itseämme, elämäämme ja maailmaa evolutiivisena prosessina ja tulemme yhä enemmän tietoiseksi sisäisestä henkisestä ja ulkoisesta fyysisestä todellisuudestamme, jotka muodostavat sen mitä kutsumme todellisuudeksemme ja elämäksemme.

Näiden eri todellisuuksien välinen ero alkaa pienentyä ja alamme nähdä itsemme ja todellisuutemme ns. tarkkailevasta tietoisuudesta käsin. Tällöin myös omaa erillisyyden kokemustamme luovat uskomukset ja ajatukset tulevat nähtäväksemme ja voimme nähdä ne vain uskomuksina ja ajatuksina, ei osana todellista itseystämme. Evolutiivinen maailmankuva aloittaa erillisyyden kokemuksemme häivyttämisen ymmärtäessämme sen vain luotuna todellisuutena.

Seuraava uuden ihmisyyden maailmankuva on **holistinen maailmankuva**. Siinä tietoisuutemme ja ymmärryksemme laajenevat kattamaan koko ihmiskunnan ja maapallon ja alamme nähdä yhteisen ihmisyytemme ja osallisuutemme koko elämän kirjossa yhä selvemmin. Erillisyys aiempien maailmankuvien luomissa yhteiskunnallisissa, taloudellisissa ja valtajärjestelmissä tulee yhä selvemmin näkyvillemme ja ymmärrämme miksi ne eivät pysty ratkaisemaan globaaleja haasteitamme ja ongelmiamme. Ne ovat rakenteellisesti erillisyydestämme rakennettuja, eivätkä siksi pysty ratkaisemaan ongelmiamme, jotka ovat globaaleja, kaikkia koskevia ja yhteisyyttä edellyttäviä. Oman erillisyytemme merkitys ja vaikutus elämäämme vähenee edelleen, koska huomiomme ei enää kiinnity itseemme vaan elämään sen kokonaisuudessaan.

Tämän jälkeen erillisyyden kokemuksemme ja tarkkailevan tietoisuuden tilamme häviää ja tulemme yhdeksi sen kanssa mitä on. Tällöin tietoisuuttamme ei enää rajoita

luotu erillisyys eikä siitä syntyneet uskomuksemme, vaan näemme itsemme, toisemme, maailman, koko todellisuuden ja elämän sellaisenaan yhtenä ja kokonaisena.

Tällöin uusi luonnollinen ihmisyytemme on tullut todeksi ja elämämme uudeksi perustaksi.

2. evoluutiovaihetta voidaan kutsua elämäkeskeiseksi todellisuuskäsitykseksi elämästä.

- Ominaista – minä/me olemme samanlaisia ja erilaisia
- Todellisuus – subjektiivinen todellisuus
- Perusmotiivi – elämä ja sen kunnioittaminen, sisäisen ja ulkoisen kokemusmaailman eheytyminen
- Näkökulma – elämän ja evoluution näkökulma

Tietoisuuden kehitys jatkuu edelleen, mutta uusien 2. evoluutiovaiheen esiin tulevien kulttuurien ja maailmankuvien ominaisuuksista emme voi vielä varmasti tietää. Ne ovat vasta syntymässä ja muotoutumassa. Niiden avulla voimme ensimmäistä kertaa löytää todellisia ratkaisuja meille itsellemme ja ihmiskunnan maapallolle aiheutetuille ongelmille.

Uusi evolutiivinen vaihe osaa tarjota työkaluja muille maailmankuville ja puhua yhteisellä kielellä. Tämä ymmärrys perustuu tietoisuuteen, jota me olemme, ja jonka ”evolutiivinen ihminen” ensimmäistä kertaa nyt tietää, ja jota hän kokee olevansa.

Uudessa ajassa kokemuksemme todellisuudesta ja sen tulkinta ovat tietoisuuden tilojen ja tasojen eli maailmankuvien eri variaatiot. Ne vaihtelevat ja siten luovat luonnollista vaihtelua siinä, miten koemme ja näemme todellisuuden ja elämän. Olennaista on se, että kehityksemme suunta on yhä laajempaan ja tietoisempaan kokemukseen siitä mitä on.

Seuraava kuvaus ei tietenkään ole millään lailla varma tai tarkka, koska nämä tietoisuuden tasot ovat vasta muodostumassa ja hakevat ilmentymistään meidän kauttamme. Mutta ne antavat raamit sille, miten uusi aika tietoisuuden näkökulmasta muodostuu.

Todellisuuden selvittäjät – TODELLISUUS ON YKSI

- Maailmankuva – 2/1 Evolutiivinen
- Päämäärä – todellisuuden eheys ja näkeminen suoraan
- Tavoite – tietoinen läsnäolo
- Perusta – aito minus elämä
- SD väri keltainen
- Alkoi 50 vuotta sitten
- Näkökulma MINÄ yksilöllinen, mutta ei egoistinen

2. evoluutiovaiheen ensimmäinen vaihe on *”integrative”* eli integraalinen, yhdistävä ja eheyttävä, kokonaisvaltainen maailmankuva, jota kutsun evolutiiviseksi maailmankuvaksi. Se alkoi kehittyä n. 50 vuotta sitten. Näitä ihmisiä on maailmassa alle 1 %, vaikkakin määrä on jatkuvasti kasvussa.

Tämä maailmankuva ymmärtää ja tiedostaa ensimmäistä kertaa kaikkien aikaisempien maailmankuvien tarkoituksen ja sen, että jokainen maailmankuva on ollut välttämätön kehittymisemme kannalta.

Evolutiivisen maailmankuvan mukainen elämä tarkoittaa elämää henkilökohtaisen, itsekkään minämme vähenevässä vaikutuksessa. Minän, joka on pääasiallinen syy psykologisille ja mieleemme ongelmille, kärsimykselle. Minää kutsumme näissä yhteyksissä myös egoksi.

Evolutiivinen maailmankuva:

- alamme tulkita maailmaa elämästä ja sen evolutiivisesta prosessista käsin – ei enää minän ja oman edun näkökulmasta,
- ymmärrämme arvojen evolutiivisen merkityksen maailmankuvien muodostumisessa,
- huomioimme elämässämme sekä sisäisen että ulkoisen maailman ja haemme niiden välille tasapainoa,
- löydämme luonnollisen selityksen ristiriitoja aiheuttaville totuuksille ja epävarmuuksille,
- koemme henkilökohtaista vapautta ilman itsekorostusta,
- koemme elämän moninaisuuden ja täyteyden elämän eri ilmentymisen muodoissa ja
- harmonisoimme tieteen ja henkisen maailman näkemisessämme ja tulkinnassamme.

Maailmanyhteisön jäsenet - ME OLEMME YHTÄ

- Maailmankuva – 2/2 Holistinen
- Päämäärä – maailman yhteisö
- Tavoite – globaalitietoisuus ja -yhteys
- Perusta – aito yhteisöllisyys maailmanyhteisönä
- SD väri turkoosi
- Alkoi 30 vuotta sitten
- Näkökulma ME yhteisöllinen

Holistinen maailmankuva:

- maapallo ja ihmiskunta ovat huomiomme kohteita, koemme itsemme olevan osa niitä,
- keskitymme kaikkien etuun ja kaiken elävän hyvään niiden ilmentäessä elämän kokonaisuutta,
- koemme olevamme osa laajempaa, tietoista ja henkistä kokonaisuutta, joka palvelee myös meitä itseämme ja
- vapaaehtoinen vaatimattomuus, vähemmän on enemmän on elämäntapamme.

Olennaista on se, että kukin meistä ilmentää uutta aikaa oman persoonallisuutensa, elinympäristönsä vaikutuksen, tietojensa ja taitojensa, kokemuksensa, kehomieli - kokonaisuuden, elinolosuhteiden tarpeiden vaatimusten yms. kautta mitä moninaisemmin tavoin ja keinoin. Vain elämä on rajana. Uuden ajan ihmiset ovat aivan yhtä erilaisia kuin ihmiset nytkin. Tämän erilaisuuden ilmentymisen perusta vain on eri, se on elämä.

Emme siis voi tietää mitä kaikkea uusi aika tuo tullessaan, koska se riippuu meistä itsestämme ja tulevista elinolosuhteista ja niiden luomista tarpeista. Ehkä nyt kuitenkin korostuu tarve pelastaa luonto ja ihmiskunta meiltä itseltämme.

Tämä tarkoittaa sitä, että uusi aika voi olla hyvinkin erilainen kuin miten me nyt sitä hahmotamme ja olen näissä julkaisuissani kuvannut. Elinolosuhteiden vaatimuksilla ja tarpeilla on varmasti erityisen suuri vaikutus siihen minkälaiseksi uusi aika muodostuu: syntyykö se keskellä sekasortoa, luonnon ekosysteemien romahdusta ja resurssisotia vai tilanteessa, jossa teknologia ja keinoäly on ottanut suuren osan toiminnoistamme haltuun ja elämme yltäkylläisessä maailmassa suuren harmonian vallitessa vai jotakin näiden väliltä?

Edellä kuvattu pohjautuu Spiral Dynamics -teoriaan, joka on meemipohjainen biospsykososiaalinen näkemys ihmisten, yhteisöjen ja yhteiskuntien evoluutiosta muuttuvissa elinolosuhteissa (Don Beck, Chris Cowan).

UUDEN AJAN TODELLISUUS JA TIETOISUUS

Kaikki oleva eli mistä olemme tietoisia, näkyvä eli mitä sanomme todellisuudeksi, ja elävä, jota sanomme elämäksi, ovat yhtä ja samaa elämän tapahtumisen ja kokemisen virtaa.

Kaikki on tässä.

Todellisuuden näkökulma – se miten asiat ovat

Monesti kuvittelemme ja jopa uskomme, että todellisuus, se miten näemme maailman ja miten sitä tulkitsemme, on meille kaikille sama todellisuus. Perinteinen tiedehän sanoo, että me tarkastelemme objektiivista todellisuutta ja teemme siitä havaintoja ulkopuolisena.

Mikä määrittää näkemämme ja tulkitsemämme todellisuuden? Se on näkökulma. Joko tiedostettu tai tiedostamaton näkökulma.

Kun teemme havaintoja todellisuudesta ja tulkitsemme sitä, niin teemme sen aina omasta subjektiivisesta kokemuksestamme käsin, johon vaikuttavat niin koko eletty elämämme, sen kokemukset ja tapahtumat, vallitsevat arvomme ja maailmankuvamme kuin todellisuus- ja ihmiskäsityksemmekin. Todellisuus, josta teemme tulkinnan, arvion ja muodostamme mielipiteen, on aina tämän kaiken vaikutuksesta syntynyt näkemys siitä mikä on totta ja todellista juuri meille. Jokaisella meistä on oma näkökulmamme ja oma todellisuutemme, jonka pohjalta sitten teemme elämänvalintojamme ja päätöksiä siitä miten elämme.

Ongelmia tulee jos tämä näkökulmamme ja sen mukaan tehty tulkintamme todellisuudesta on vahvasti ristiriidassa sen kanssa mitä tämä todellisuus on ilman tätä tekemäämme tulkintaa ja arvottamista. Pitää muistaa, että

todellisuus ilman tulkintaa ja näkökulman ottamista, on yksi ja sama todellisuus.

Ristiriita ratkeaa, kun ymmärrämme, että näin on ja pyrimme näkemään todellisen todellisuuden ja toimimaan sen mukaisesti. Tämä edellyttää sitä, että ”osaamme” olla läsnä sille mitä on, oivallamme tietoisuuden mikä on tietoinen kaikesta siitä mitä koemme ja näemme, mutta ei osallinen siihen mitä koemme ja näemme. Näemme todellisuuden sellaisenaan ja elämme siitä käsin.

Emme halua yksinkertaisia ratkaisuja

Todelliset ratkaisut todellisiin ongelmiin ovat yksinkertaisia, mutta mielen luomiin uskomuksiin perustuvien ongelmien ratkaisu on monimutkaista ja vaikeaa. Todellisuus on yksinkertainen, mieli on monimutkainen.

Todellinen todellisuus tapahtuu aina tässä ja nyt, mielen todellisuus aina jossain muualla eli menneessä tai tulevassa. Sellaisen ongelman ratkaiseminen, joka ei ole tässä ja nyt todellisuutta, on vaikeaa, koska sitä ongelmaa ei ole muualla kuin mielessämme eli ajatuksissamme ja uskomuksissamme. Yritämme ratkoa mielen luomaa ongelmaa mieleemme avulla ja mielessämme, yritämme ratkoa ongelmaa sillä ja siellä mikä on sen aiheuttanut. Toki joskus osuu kohdilleen ja ratkaisu löytyy, mutta yleensä ei.

Kun elämme ja toimimme todellisuudesta käsin, niin

kohtaamme eteemme tulevat ongelmat sellaisina kuin ne ovat. Ongelmat ovat silloin van ratkaisuaan odottavia, eikä niitä tarvitse muuten arvioida tai arvottaa, verrata uskomuksiimme tai pohtia mitä etua ja hyötyä tai haittaa tästä ratkaisusta on itsellemme tai jollekin muulle, jonka etua haluamme edistää. Ratkaisemme ongelman parhaan kykymme mukaan todellisuuteen pohjautuen ja siten, että ratkaisu vastaa todellisuutta, ei uskomuksiimme.

Jos kulutuksemme on ongelma, niin pienennämme kulutustamme, jos terveydentilamme ei ole hyvä, niin kohennamme sitä, jos syömme huonosti, alamme syödä terveellisemmin, jos rahat eivät riitä, niin pienennämme rahan käyttöämme tai hankimme sitä jostakin lisää jne.

Ja sama kollektiivisesti. Jos aineellinen kulutuksemme aiheuttaa ilmastonmuutosta ja edistää luonnon tuhoa, niin pienennämme aineellista kulutustamme, jos luonnontila ei ole hyvä, niin autamme sitä kohentumaan, jos energiankäyttömme ei ole kestävä, niin teemme siitä kestävä, jos rahat eivät riitä talouden ylläpitämiseen, niin pienennämme rahan käyttöä tai hankimme sitä lisää jne.

Nämä kuulostavat itsestään selviltä ja helpoilta, jopa naiiveilta, että eivät asiat ja ongelmat ole näin yksinkertaisia ja helppoja todellisuudessa. Eivät ole luodussa uskomustemme luomassa todellisuudessa, mutta todellisessa todellisuudessa ovat. Ero on siinä mistä näkökulmasta niitä katsomme ja ratkomme. Kun ratkomme niitä todellisuudesta käsin, niin näemme

ongelman sellaisenaan ja pystymme näkemään mikä tämän ongelman todellisuudessa aiheuttaa ja siksi pystymme siihen myös ratkaisun löytämään.

Ratkaisu sinänsä voi olla vaikea toteuttaa ja vaatii monimutkaisiakin keinoja, mutta todellisuudesta käsin ratkomme ainakin todellista ongelmaa, emmekä ajaudu eri uskomusten väliseen ristivetoon ja väittelyyn, jotka yleensä vain pahentavat alkuperäistä ongelmaa ja sen ratkaisua ja luovat vain uusia ongelmia ratkaistaviksi.

Emme oivalla vielä, että muutoksen aikaansaamiseksi tulisi tukea meidän yksilöllistä ja kollektiivista tietoisuuttamme ja kasvua kohti elämäkeskeisyyttä. Tätä tapahtuu kyllä, mutta se jää vielä tiedon tasolle, eikä mene sitä syvemmälle tunteen ja tietoisuuden tasolle. Nyt muutosta haluavien pitää vielä kokeilla "helpommat" ja perinteisemmät konstit ja kun niissä epäonnistutaan ja tuho vain kiihtyy, niin silloin avautuu tarve uudelle näkökulmalle. Silloin on uuden ajan aika.

Nyt olemme vielä kiinni nykyisyyden ja pysyvyyden illuusiossamme, harhakäsityksessä, että asiat ratkaistaan ja ratkeavat nykyisyydestä käsin ilman radikaalia muutosta tietoisuudessamme. Se, että uudessa ajassa "kaikki menee uusiksi" on sen heikkous, mutta myös vahvuus. Kyse on kokonaan uudesta tietoisuuden evolutiivisesta vaiheesta, jossa "itse" vaihtuu elämään ja siksi se tapahtuu vasta sitten, kun olemme siihen evolutiivisesti valmiita.

Tarvitsemme luottamusta elämään

En tiedä kuinka moni todella uskoo, että voimme luoda elämäntavan, jossa "kuollut tavara" on vaihtunut "elävään elämään" ja huomiomme ja energiamme "itsestä elämään", elämäntavan, jossa erillisyytemme ja oma etumme on vaihtunut elämäyhteisyyteen ja yhteiseen etuun. Moni meistä todella haluaa uutta elämäntapaa, mutta onko tämä halumme todellista, jos emme kuitenkaan niin tee, emme ole valmiita vähentämään turhaa ja vahingollista kulutustamme ja elämää toisin kuin mihin olemme tottuneet.

Vasta kun uskomme tai epäuskomme on vaihtunut "luottamukseksi elämään" ja halumme "sisäiseen välttämättömyyteen" elää toisin, voimme tehdä nyt mahdottomalta tuntuvan elämäntapamuutoksen ja ymmärtää, että se on tie hyvään ja onnelliseen elämään.

Me emme löydä "uutta elämää", jos emme vaihda itsekeskeistä näkökulmaamme itseemme, toisiimme ja luontoon elämäkeskeiseksi ja oivalla, että me olemme samaa elämää ja ihmisyyttä, että vain yhdessä voimme selviytyä ja luoda hyvän ja onnellisen elämän meille kaikille.

Tietoisuus, uskomukset, todellisuus

Kun oivallamme, että "kaikki on tässä", niin se vapauttaa meidät elämään siinä mitä on ja olemaan ja tekemään

elämää tavalla, joka on juuri meille luonnollista ja luontaista. Saamme toteuttaa itseämme täysin vapaasti ilman luodun todellisuuden painolastia. Epäily, että olisi muuta ja pelko siitä, että ei olisi muuta, ovat poissa.

Me voimme ajatella vain sellaista, jonka jo tiedämme, siksi uusi todellisuus avautuu vain hiljaisuudessa. Me voimme kysyä vain sellaista, jonka jo tiedämme, siksi kysymys sisältää aina vastauksen. Ajatukset, sanat, puhe eivät luo mitään uutta, kertovat vain sen mikä on jo tiedetty.

- Mistä tieto syntyy ja nousee ajatusten tasolle?
- Mikä luo tiedon?
- Mitä tieto on?
- Lisääkö tieto jotakin todellisuuteen?
- Mikä on tiedon rooli ja merkitys?

Tieto ilmenee tietoisuudesta. Tieto luo uskomuksia, jotka luovat todellisuuden, joka on siis näennäistä, uskomuksista syntynyttä todellisuutta. Tieto on jotakin, joka on tietoisuudessa, sisältyy siihen ennen kuin se ilmenee uskomusten kautta todellisuutena. Tämän vuoksi vain hiljaisuudesta nousee tietoa ajatusten tasolla ilmentyväksi.

Ajatus on tiedon ilmentymä muodon maailmassa. Ajatus ei itsessään pysty luomaan uutta tietoa. Kun tieto muuttuu, niin sanat muuttuvat. Sanoja tarvitaan vuorovaikutukseen toistemme kanssa ja tiedon tietoiseksi tulemiseen muodon maailmassa ajatuksina ja sanoina. Mutta jos sanat ovat ristiriidassa tiedon kanssa, niin silloin ne ovat vain sanoja.

Näen niin, että ajatuksia ja sanoja voi tulla sekä tiedosta (ilmentymättömästä) että siitä, että toistamme toisten luomia sanoja (ilmentyneestä) ymmärtämättä mikä niiden takana oleva tieto on. Olemmeko avoimia "sisäiselle" tiedolle vai ulkoisille ajatuksille, siinä on suuri ero.

Sanoja tarvitaan silloin kun omalle tiedolle halutaan saada ilmentynyt muoto ja siinä auttaa, jos löytää ne sanat valmiina jostakin. Näen, että tiedon tulee saada ilmentymänsä myös muodon maailmassa, jotta tietoisuus ja elämä tulisi täydeksi ja sitten mahdollistaisi kehityksen tietoisuuden tasossa eli maailmankuvissa ja todellisuuden tulkinnassa, kun sillä hetkellä tarvittava tieto on tullut muodoksi ja syntyy tarve uudelle tiedolle, joka sitten luo uutta muodon maailmaa jne. Kehitys kehittyy, mutta aina se tapahtuu tietoisuudessa, joka me olemme.

Hiljaisuudessa tiedämme kaiken, koska silloin on vain tietoisuus ja siihen sisältyvä tieto läsnä, olemme yhtä niiden kanssa. Tieto on tietoisuudessa olevaa potentiaalia, ennen kuin se ilmentyy uskomusten kautta todellisuutena.

Todellisuus syntyy uskomuksista

Mistä muodon maailma saa impulssinsa? Uskomuksista, jotka luovat todellisuuden ja kun nämä uskomukset vaihtuvat, niin muodon maailma muuttuu ja myös kehittyy sisäisten periaatteidensa mukaisesti. Näin esimerkiksi maailmankuvamme ja arvomme muuttuvat.

Mistä uskomukset syntyvät? Ne syntyvät tietoisuudesta ja muodon maailman sisäisestä dynamiikasta. Uskomukset ovat muodon maailman tapa etsiä tasapainoa itsensä kanssa. Toisin sanoen uskomukset luovat maailmankuvia ja arvoja ja nämä muuttuvat, kun elinympäristömme muuttuu. Tavoitteena on löytää aina tasapaino vallitsevien elinolosuhteiden sisällä. Näin ollen voisi sanoa, että uskomukset syntyvät siitä, kun muodon maailma ei ole sisäisesti tasapainossa itsensä kanssa ja uskomusten avulla pyrkii tätä tasapainoa luomaan. Ja koska elinolosuhteet ovat erilaisia eri puolilla maailma, niin meillä on hyvin erilaisia uskomuksia.

Onko olemassa mitään havaittavaa todellisuutta, johon ei liittyisi uskomusta? Ei ole.

Uskomuksemme luovat ajan, avaruuden, painovoiman, materian, tulkinnan maailmasta, itsestämme, mielestä, minästä, erillisyydestä jne. kaikesta. Ja aina kun näemme jonkin näistä uskomuksistamme vain luoduksi uskomukseksi, joka luo todellisuuttamme, niin tämä osuus todellisuudestamme häviää.

Jos pystyisimme luopumaan kaikista uskomuksistamme, niin jäljelle jäisi vain puhdas tietoisuus, tyhjyys, jossa ei ole yhtään uskomusta eikä siten todellisuutta jäljellä. Ja näinhän kvanttifysiikka juuri todistaa. Havaittaja vaikuttaa havaintoon ja luo havainnon tai kuten sen nyt sanoisin, tietoisuus luo uskomuksen, joka luo todellisuuden.

Kun esimerkiksi aika pysähtyy, kokemus ajasta häviää, niin uskomuksemme aikaan romahtaa ja sen mukana aika pysähtyy ja lakkaa olemasta todellisuutta meille. Tai kun uskomuksemme erilliseen itseen häviää, niin tämän erillisen itsen vaikutus todellisuuteen häviää. Kaikki on siis uskomuksin luotua ja vain tietoisuus on pysyvää. Toki voi olla, että sekin on vain uskomus, mutta oletetaan että se on todellista.

Biosentrismi ja kvanttifysiikka kuvaavat sitä, kuinka tietoisuus luo kaiken. Uutta tässä on se, että se ei ole itse asiassa havaitsija, vaan tietoisuudessa syntyvä uskomus, joka luo todellisuuden. Näin pääsemme kvanttifysiikassakin eroon erillisestä havaitsijasta.

Ja koska tietoisuus on yksi ja kaikille meille yhteinen, niin voi olla, että kun joku meistä näkee jonkin uskomuksen osaltaan tyhjäksi, vain uskomukseksi, niin se osaltaan purkaa kollektiivista uskomusta ja todellisuutta. Meillä on oma erillinen osuutemme tietoisuuden kentästä, mutta se ei kuitenkaan ole siitä millään lailla erotettavissa.

Mitä uskomukset ovat ja onko niitä erilaisia?

Uskomukset ovat "tietoisuuden ajatuksia" ja ne ovat uskomuksia oli niistä muodostettu tietoisia ajatuksia tai ei. Ajatusten luomat uskomukset ovat vain tietoisuuden luomien ajatusten ilmiä eikä niillä ole itsenäistä roolia. Ilman tietoisuutta ne ovat tyhjiä. Vasta kun uskomukset nähdään tyhjiksi, niin ne häviävät ja niiden mukana niiden

luoma todellisuus.

Voidaan kuitenkin sanoa, että on kahdenlaisia uskomuksia, ajatusten luomia uskomuksia ja todellisuutta luovia ja hävittäviä tietoisuuden luomia uskomuksia eli **pintauskomuksia ja syväuskomuksia**. Tietoisuuden uskomukset ovat sellaisia, joita pidämme itsestään selvinä emmekä osaa edes niitä epäillä ja ajatuksin luodut uskomukset enemmänkin sellaisia mielipiteitä, joihin haluamme uskoa ja olemme niistä tietoisia ajatusten tasolla. Ajatusten luomat uskomukset vaihtuvat, kun vaihdamme niihin liittyviä ajatuksia, mutta tietoisuuden uskomukset vain, kun ne nähdään tyhjiksi eikä tähän näkemiseen liity ajatuksia lainkaan.

Ajatusten luomat uskomukset muuttavat vallitsevaa todellisuutta, mutta tietoisuuden uskomukset luovat ja hävittävät todellisuutta.

Kun todellisuutta hävittävä tietoisuuden luoma uskomus tulee tyhjäksi, niin silloin todellisuuskäsityksemme muuttuu. Kun todellisuuden tulkintaa muuttava ajatuksen luoma uskomus vaihtuu toiseen, niin silloin maailmankuvamme ja arvomme muuttuvat. Uusi todellisuuskäsitys sisältää vähemmän todellisuutta, kun taas uusi maailmankuva sisältää enemmän todellisuuden tulkintaa, on laajempi kuva luodusta todellisuudesta.

Lopulta maailman tulkintamme laajenee kattamaan koko luodun todellisuuden, mutta samanaikaisesti

ymmärrämme, että se on vain uskomuksen luotu todellisuus. Ymmärrämme kaiken olevan vain tietoisuutta eli tietoisuudessa ilmenevää olevaisuutta.

Kvanttifysiikan mukaan havaitsija muuttaa aaltomuotoisen alkeishiukkasen partikkeliksi huomioimalla sitä. Uuden ajan näkemys tästä on, että tietoisuus muuttaa tietoisuuden kentässä olevan potentiaalisen todellisuudeksi luomalla uskomuksen, joka vastaa siis tuota huomiota. Kun luomme uskomuksen, niin kiinnitämme huomion uskomuksen kohteena olevaan asiaan ja siitä tulee todellisuutta.

Tietoisuutemme tulee laajentua

Miten poistamme välinpitämättömyyden ja luomme ymmärrystä? Laajentamalla tietoisuuttamme itse- ja ihmiskeskeisyydestä elämäkeskeisyyteen, jolloin elämästä ja sen suojelusta tulee itsemme ja ihmiskunnan suojelua. Tällöin alamme elää ja toimia siten, että emme enää tuhoa luontoa.

Tietoisuus ja elämän evolutiivinen prosessi ovat hienoja siinä, että mahdollisena pitämämme asiantila voikin yhtäkkiä olla mahdollinen, kun todellisuuden kokemuksemme ja tietomme todellisuudesta muuttuvat. Tarvitsemme nyt tietoisuutemme kehitystä uudelle tasolle.

Kun tietoisuutemme laajenee, niin aiemmin mahdollisesta tulee mahdollista, kokemuksemme ja

tulkintamme todellisuudesta muuttuvat ja näyttävät sen mitä aiemmin emme nähneet, uusi elämä uudessa todellisuudessa alkaa. Nyt on elämäkeskeisen todellisuuden ja elämän aika.

Miksi todellisuuden kokemuksemme ja tulkintamme muuttuu ja todellisuus näyttäytyy erilaisena? Yksi selitys on, että kaikki nykyisen todellisuutemme "energia" on käytetty loppuun, se on tullut nähdyksi ja valmius uudelle todellisuudelle on. Silloin uusi todellisuus ilmenee.

Olemme nyt nykyisten todellisuuskupliemme (maailmankuviemme) vankeina ja tie eteenpäin avautuu, kun ristiriita ja konflikti näiden todellisuuskuplien ja vallitsevien olosuhteiden välillä tulee riittävän suureksi ja kestäättömäksi. Silloin uusi todellisuus voi ilmentyä nopeasti.

Jos ja kun ilmastonmuutoksen ja luontokadon torjunta edellyttävät elämäkeskeisen tietoisuuden ja todellisuuden ilmentymistä, niin evolutiivinen muutos käynnistyy siellä missä ollaan jo postmodernissa vaiheessa, kuten me jo osittain olemme.

Tämä asettaa meidät merkittävään ja ratkaisevaan rooliin tienavaajana ja vastuunkantajina ilmastonmuutoksen ja luontokadon torjunnassa. Me näytämme tien kestävään tulevaisuuteen. Osuutemme päästöistä ja kulutuksesta on pieni, mutta evolutiivinen vaikutuksemme voi olla suuri.

Jos todella tiedostaisimme sen mitä on tapahtumassa ja edessämme, kun luonnon monimuotoisuus vähenee, ekosysteemit kuolevat ja ilmastonmuutos etenee, niin tekisimme kaikkemme estääksemme sen. Nyt emme tätä tiedosta ja siksi jatkamme kuin mitään ei olisi tapahtumassa.

Jos tiedostaisimme sen mitä nyt on tapahtumassa, niin emme esittäisi jatkuvasti reunaehtoja ja vaatimuksia sille mitä saa tehdä tai ei saa tehdä ja pyrkisi turvaamaan nykyisyyttä, vaan loisimme uuden kestäväen maailman ja keskittyisimme siihen.

Nyt käytämme energiastamme ja huomiostamme 99,9 % nykyisen elämäntapamme ja maailmamme pyörittämiseen ja turvaamiseen ja loput 0,1 % siihen, että näin emme voi jatkaa ja jotakin pitäisi tehdä muutoksen eteen, jota siis vastustamme, koska se haastaa nykyisyytemme.

Kun tietoisuutemme laajenee

Miksi lihansyöjästä tulee kasvissyöjä tai jopa vegaani, kuluttajasta elämänsuojelija? Miksi elämässämme tapahtuu isoja muutoksia ja alamme elää toisin? Koska tietoisuutemme laajenee ja muuttaa sitä miten näemme todellisuuden ja tulkitsemme sitä - alamme elää "uuden" mukaisesti.

Kun tietoisuutemme laajenee, niin käsityksemme todellisuudesta, itsestämme, elämästä muuttuvat ja näihin

liittyneet uskomuksemme häviävät. Meille syntyy uusia arvoja, jotka sitten ilmenevät eri maailmankuvina, jotka puolestaan vaikuttavat siihen miten tulkitsemme maailmaa.

Se miten todellisuuden, elämän ja itsemme näemme ja tulkitsemme, vaikuttaa siihen miten käyttäydymme, miten kohtelemme toisiamme ja luontoa, minkälaista työtä haluamme tehdä ja minkälaiden ihmisten parissa viihdymme. Usein kaikki menee uusiksi, kun tietoisuutemme laajenee.

Elämäntapamme eivät muutu siksi, että päätämme elää toisella tavalla, vaan ne muuttuvat, kun todellisuutemme perusta muuttuu. Uuden todellisuuden oivallus voi olla nopea, radikaali tai tapahtua pikkuhiljaa. Mutta kun "usko joulupukkiin on mennyt", niin sitä ei saa takaisin.

Nyt olemme lähestymässä länsimaissa hetkeä, jolloin todellisuus- ja ihmiskäsityksemme vaihtuvat itse- ja ihmiskeskeisyydestä elämäkeskeisyyteen ja -yhteisyyteen. Kyse on murroksesta uuteen evolutiiviseen aikakauteen, joka onnistuessaan tulee pelastamaan lajimme tulevaisuuden.

Tyhjyyden tunne on viesti eteenpäin menosta

Ihmistä ja koko ihmiskuntaa "eteenpäin" vievä voima on se, että se mitä on ei riitä ja siksi tarvitaan koko ajan lisää. Tämä tarve lisään syntyy erillisyyden kokemuksemme

luomasta tyhjyyden tunteesta, tunteesta että jotakin puuttuu.

Tyhjyyden tunne vaatii meitä jatkuvasti tätä puutetta poistamaan, mutta mikään ei kuitenkaan riitä tätä tyhjyyttä täyttämään ja poistamaan tarvetta lisää, koska se syntyy tunteesta, ei todellisesta tarpeesta, ja siksi se mitä on ei koskaan riitä.

Vain erillisyyden kokemuksestamme irtaantuminen hävittää tyhjyyden ja puutteen tunteemme ja silloin se mitä on riittää ja tarve lisään häviää. Oivaltaessamme elämäyhteisyytemme, olemme tyytyväisiä siihen mitä on ja olemme onnellisia siinä mitä on.

Elämäyhteisyys on sitä, että koemme ja tiedostamme olevamme samaa elämää kaiken elämän kanssa, emme ole erillisiä emmekä riippumattomia luonnosta, sen elinvoimasta ja monimuotoisuudesta.

Psykyemme ei kestä todellisuuden kohtaamista eikä tietoisuutemme riitä sen näkemiseen, siksi kiellämme todellisuuden ja se pysyy tiedostamamme todellisuuden ulkopuolella. Tämän vuoksi emme pysty toimimaan esimerkiksi ilmastonmuutoksen ja ekotuhon estämiseksi.

Jotta psykyemme kestäisi todellisuuden kohtaamisen, tulee meidän ylittää itsemme ja nähdä elämäyhteisyytemme kaiken elämän kanssa. Jotta näkisimme todellisuuden, tulee meidän laajentaa

todellisuuden tulkintaamme itse- ja ihmiskeskeisyydestä elämäkeskeisyyteen.

Monesti vasta jokin kriisi herättää meidät "itsemme unesta ja kuplasta" kokemaan ja näkemään todellisuus ja elämä sellaisenaan kuin mitä se on. Silloin oivallamme ja tiedostamme itsemme ja todellisuuden elämän näkökulmasta ja pystymme myös toimimaan siitä käsin.

Miksi koemme yhä useammin, että olemme kadottaneet merkityksen ja tarkoituksen elämästämme ja olemme tyytymättömiä siihen miten asiat ovat elämässämme? Koska tietoisuutemme on laajentunut eikä materialistinen elämäntapamme tuota siksi enää merkitystä ja tarkoitusta elämäämme.

Olemme siirtymässä kohti uutta maailmankuvaa ja arvoja, mutta emme vielä tiedosta sitä siten, että osaisimme luopua nykyisestä ja etsiä uutta merkitystä ja tarkoitusta, jotka vastaisivat uusia arvojamme. Elämäamme "tyhjyyden kokemus" on viesti, että olemme menemässä eteenpäin.

Voimme kehittyä, kasvaa, omaksua uutta tietoa ja täydellistää itseämme ja elämän kokemistamme ja etsiä näin ratkaisuja aikamme ja elämäamme haasteisiin. Tai sitten luovumme tämän erillisen itsen näkökulmasta, oivallamme elämäyhteisyytemme ja näemme tien ulos ongelmistamme.

Elämä todellisuudessa on vallankumouksellinen idea

Me yritämme sovittaa todellisuutta omiin uskomuksiimme, näkemyksiimme ja mielipiteisiimme. Entä jos toimisimmekin toisin, sovittaisimme näkemyksemme todellisuuden kanssa samaksi ja eläisimme siltä pohjalta? Elämämme olisi paljon helpompaa, kun ristiriitaa ei enää olisi.

Todellisuuden kanssa on huono neuvotella, sillä se ei välitä siitä mitä mieltä olemme, uskomme vai emme tai mikä merkitys jollakin asialla on meille. Todellisuus on se mitä on, halusimme tai emme. Mutta todellisuuden kanssa on helppo elää, sillä silloin tietää missä mennään.

Todellisuus ei tarvitse meitä, mutta me tarvitsemme sitä pystyäksemme vastaamaan sen luomiin haasteisiin. Ilman todellisuuden näkemistä sellaisenaan elämämme on kuin varjonyrkkeilyä, emme tiedä osuimmeko oikeaan vai harhaan.

Miksi todellisuus, se miten asiat ovat, ei kiinnosta meitä? Pelkäämme todellisuutta, emmekä halua kohdata sitä, koska tiedämme sen olevan totta. Todellisuus vaatii tekoja, siinä ei pärjää pelkillä puheilla. Siksi.

Elämässä todellisuudessa meillä olisi yhteinen perusta ja perustelu elämällemme toistemme kanssa, eikä tarvitsisi enää tapella siitä kuka on oikeassa ja kuka väärässä, eikä

tarvittaisi vallankäyttöä puolustamaan luotuja uskomuksia, koska ne häviäisivät.

Todellisuustietoisuus ja elämäyhteisyys, uuden ihmisyytemme ydin, näemme todellisuuden sellaisenaan ja tietoisuutemme on yhtä sen kanssa, näemme ja koemme itsemme osana elämää ja sen elinvoimaa, olemme yhtä todellisuudessa ja elämässä, erillisyytemme on päättynyt.

Todellisuuden kieltäminen on aikamme pahin epidemia ja pandemia, joka tappaa elämää kaikkialla niin maalla, merellä kuin ilmassakin. Ainoa rokote tätä vastaan on todellisuuden näkeminen ja sen mukaan eläminen ja toimiminen.

Antitodellisuuspandemia tuhoaa niin tuloksellisen politiikan, ilmastonmuutoksen torjunnan, ekokatastrofin estämisen, mahdollisuuden rauhaan, eriarvoisuuden poistamisen, kestävän elämäntavan luomisen kuin naapurisovunkin. Tarvitsemme todellisuuden elämämme ja tekojemme perustaksi.

Todellisuuden kieltäminen ja vääristely ovat nyt hyväksytyä politiikkaa juuri kun tarvitsimme todellisuuteen pohjaavia ratkaisuja. Tämäkin on yksi ilmentymä siitä, että nykyinen elämän- ja maailmanmallimme on tulossa loppuunsa. Emme kestä todellisuutta ja siksi kiellämme sen.

Poliittista systeemiä heikentävä populismi ja

lyhytnäköisyys, tarkoitushakuinen todellisuuden vääristely ja sen salliminen sekä talouskasvuideologian kyseenalaistamattomuus eivät mahdollista ilmastonmuutoksen ratkaisua. Tarvittaisiin poliittinen suunnanmuutos - onko mahdollista?

Elämä on hyvää nyt

Aina ja kaikissa elämäntilanteissa, kävi miten kävi, paras tapa elää, on elää siinä mitä on, todellisuudessa. Silloin teemme tarvittavat elämäämme koskevat päätökset tosiasioihin perustuen, emmekä eksy menneisyyteen, uskomuksiimme tai tulevaisuuden unelmiimme.

Elämä siinä mitä on, todellisuudessa, on hyvää elämää, koska missään muuallakaan emme todellisuudessa voi elää. Me voimme paeta todellisuutta mielemme luomiin ajatuksiin ja tunteisiin, mutta menetämme silloin sen mitä on ja näin hyvän elämän. Nyt on hyvä elää.

Kun elämme tässä ja nyt, niin elämä on hyvää, koska kokemamme kärsimys, negatiiviset tunteet ja se miten suhtaudumme ongelmiimme tapahtuvat aina ajatuksissamme ja niistä syntyneissä tunteissa, joita todellisuus ei tarvitse. Todellisuus kertoo kaiken tarvittavan.

Mikään uusi keksintö elämä todellisuudessa ei ole. Jo 2500 vuotta sitten Buddha oivalsi, että kokemamme kärsimys syntyy erillisyydestämme. Kärsimys on erillisyyttä

todellisuudesta, erillisyyttä, jonka ajatuksemme ja tunteemme luovat. Zenissä tämä sanotaan suoremmin, "pilko puita, kanno vettä", elämä arjessa, siinä mitä on, on hyvää elämää.

Puhumme kuinka koemme ja tulkitsemme todellisuutta, miten tulkintamme todellisuudesta ja sen kokemisesta laajenee, kun tietoisuutemme laajenee. Mutta oleellista on kuitenkin itse todellisuus, se miten voimme olla ja elää siinä ja tulla yhdeksi sen kanssa ilman erillisyyttä.

TODELLINEN HAASTEEMME

Uuden ajan näkemys olevaisuuden olemuksesta: tietoisuus on kaiken olevan, näkyvän ja elävän tapahtumisen kenttä, mitään ei ole sen ulkopuolella, vaan kaikki tapahtuu tässä tietoisuuden kentässä.

Me olemme tämä tietoisuus ja tämä tietoisuus on meissä ja ilman tätä tietoisuutta me ja kaikki muu häviää.

Kaikki on tässä

Kun oivallamme, että "kaikki on tässä", niin se vapauttaa meidät elämään siinä mitä on ja olemaan ja tekemään elämää tavalla, joka on juuri meille luonnollista ja luontaista. Saamme toteuttaa itseämme täysin vapaasti ilman luodun todellisuuden painolastia. Epäily, että olisi muuta ja pelko siitä, että ei olisi muuta, ovat poissa.

Tyhjyys on helppo nähdä, kun pistää kaiken sivuun, mutta tyhjyys pitää nähdä myös kaiken läpi ja kaikessa. Tämä on todellinen haasteemme.

Meidän tulee elää tietoisuus todeksi sekä tyhjiydessä että täyteydessä, absoluuttisessa ja suhteellisessa, sisäisessä että ulkoisessa, todellisuudessa ja mielessä, kaikessa. Me emme pääse maailman ja elämisen luomaa haastetta karkuun vetäytymällä "hiljaisuuteen", vaan meidän tulee elää myös maailma "hiljaiseksi".

Moni varmankin arastaa "tietoisuusjuttuja" ja kokee, että ne ovat niin kaukana omasta arjesta ja todellisuudesta, kuten yleensä ovatkin. Moni arastaa ehkä sitä, että muodon maailma, se oma tuttu ja arkinen elämä, menettäisi jotenkin arvoaan ja merkitystään, kun kiinnostuu "tietoisuusjutuista", että tietoinen elämä olisi jotenkin merkityksellisempää ja parempaa elämää ja että siitä omasta arjesta pitäisi luopua.

Itse näen, että muodon maailma on "tyhjän", tietoisuuden

oivaltaminen todellisena olemuksenamme, täydellistymä ja siksi arvokas. **Pelkästään "tyhjä" on tyhjää ja pelkästään "muoto" on muotoa, mutta yhdessä ne ovat kaikki eli elämä.** Me tarvitsemme molemmat. Sekä että.

Ei ole erillistä arjen elämää ja erillistä tietoista elämää. On vain elämä, joka on aina yksi ja kokonainen. Ja sen voi elää täytenä, kun ymmärtää, että tietoisuuden ja todellisen olemuksemme oivaltaminen mahdollistaa tämän, kun elämme sen todeksi siinä tutussa ja arkisessa elämässämme.

"Tietoisuusjutut" eivät vie meitä pois elämästä, vaan antaa sen meille täytenä elämän kokemisena. Moni harhautuu ja luulee pääsevänsä elämää pakoon näihin "tietoisuusjuttuihin".

Tietoisuus on kaikki ja ei mitään

Silmä näkee ja kuva on sen väline viestintään, korva kuulee ja ääni on sen väline viestintään jne. muut aistit. Tietoisuus on samanlainen aisti kuin muutkin aistit. Tietoisuus tiedostaa ja vaistot, tunteet ja ajatukset ovat sen väline viestintään. Tietoisuus on kuitenkin muita aisteja ylemmällä tasolla ja voi siksi tiedostaa kaikki muut aistit ja niiden tuottamat välineet viestintään. Mitään muuta ihmeellistä ei tietoisuudessa ole.

Näin kun näkee tietoisuuden olemuksen, niin sitä voi harjoittaa samalla tavalla kuin kehoakin. Tietoisuuden

harjoittaminen on huomion kiinnittämistä, tarkentamista, avaamista ja laajentamista muiden aistien ja niiden välineiden avulla. Tärkeää tietoisuuden harjoittamisessa on se, että keskittyy itse tietoisuuteen eikä sitä harjoitaviin aisteihin tai välineisiin, niiden tehtävä on auttaa tietoisuutta kehittymään, ei kehittää niitä itseään.

Tietoisuus näin ymmärrettynä on uuden ihmisyytemme perusta, jossa muut aistit ja välineet ovat työkaluja tietoisuuden ja tämän luoman ihmisyytemme laajentamiseen. Näkö ei tarvitse näkijää, kuulo ei tarvitse kuulijaa, koska ne ovat niiden olemuksia ja vastaavasti tietoisuus ei tarvitse tiedostajaa, koska sen olemus on tiedostaa. Kaikki aistit tapahtuvat itsekseen omien olemustensa mukaisesti ja viestivät keskenään ja luovat todellisuutta mitä erinäisin variaatioin.

Miksi niin itsestään selvän asian kuin tietoisuuden oivaltaminen, että me olemme tietoisia ja tiedämme tämän, on niin vaikeaa. Syy on varmaankin se, että tietoisuuden oletetaan olevan se mitä tietää ja miten ymmärtää asioita ja elämää eli ns. oma järki, älyllinen ymmärrys asioiden tilasta, merkityksestä jne. Ei siis se, että tiedostaa ja on tästä tiedostamisesta tietoinen ilman mitään muuta sisältöä.

Miksi tämän todellisen olemuksemme, joka on meille kaikille yhteinen ja jakamaton olemisemme perusta eli tietoisuus, oivaltaminen on tärkeää?

Se poistaa uskomuksemme erillisyyteen, erillisyyden kokemuksemme siitä, että me olemme erillisiä toisistamme ja elämästä yleensä. Tämä puolestaan lopettaa tämän luodun oman erillisyytemme puolustamisen ja kilpailun toistemme kanssa ja toisiamme vastaan. Se luo aivan uudenlaisen perustan elämällemme. Elämän, joka tapahtuu siinä mitä on ja se riittää. Kaikki muu ja teot tulevat sitten tästä yhteisestä "lähteestämme".

Olemme aina tietoisia tiesimme sitä tai emme. Ilman tietoisuutta emme tiedä, että emme tiedä tai että tiedämme.

Kun käsityksemme elämästä, todellisuudesta ja ajasta laajenevat eläväksi, jatkuvasti eteenpäin vieväksi, rajattomaksi todellisuudeksi ja kaiken kattavaksi ajattomuudeksi, niin tämä kaikki tapahtuu tietoisuudessamme. Tietoisuutemme ja sitä kautta kokemuksemme ja ymmärryksemme elämästä ja kaikesta siihen liittyvästä muuttuu ja muuttaa elämäämme ja sen kokemista. Mutta mitä on tämä tietoisuus, jossa kaikki muutos tapahtuu?

Tietoisuus on kaiken olevan, näkyvän ja elävän tapahtumisen kenttä, mitään ei ole sen ulkopuolella, vaan kaikki tapahtuu tässä tietoisuuden kentässä. Me olemme tämä tietoisuus ja tämä tietoisuus on meissä ja ilman tätä tietoisuutta me ja kaikki muu häviää.

Tietoisuus on meidän näkökulmastamme aina kaikki tai ei

mitään ja tästä ”ei mitään” me emme voi tietää mitään, koska silloin ei ole tietoisuutta. Tämä tarkoittaa sitä, että me tiedämme, että me olemme tietoisia, mutta se on kaikki mitä siitä oikeasti voimme sanoa, koska emme pääse sen ulkopuolelle.

Tietoisuuden kenttä on siis se perimmäinen ”tila ja paikka”, missä kaikki on ja tapahtuu. Me muutumme, kehitymme, kasvamme, laajennamme tietoisuuttamme eli kokemaamme tietoisuutta.

Kun siis koemme, oivallamme, ymmärrämme elämän uudella tavalla eläväksi ja liikkeessä olevaksi, laajennamme todellisuuden kokemustamme ”yhdeksi ja kokonaiseksi”, hävitämme ajan laajentamalla sen kaiken kattavaksi, niin voimme yhdistää nämä kaikki tapahtumiset ja sanoa, että tietoisuutemme on laajentunut.

Kaikki oleva eli mistä olemme tietoisia, näkyvä eli mitä sanomme todellisuudeksi, ja elävä, jota sanomme elämäksi, ovat yhtä ja samaa elämän tapahtumisen ja kokemisen virtaa.

Otetaan esimerkki. Kun sanomme esimerkiksi ”Minä katson sinua”, niin olemme tottuneet jakamaan tämän tapahtumisen kolmeen osaan: on subjekti eli tekijä, verbi eli tekeminen ja objekti eli tekemisen kohde. Ja näin kun jaamme tämän tapahtumisen, niin olemme luoneet ajatuksen siitä, että todellisuudessa olisi erillisyyttä, että se ei olisikaan jakamaton, rajaton ja ajaton, yksi.

Mutta tämä on vain ajatusvirhe. Jos poistamme tästä tapahtumisesta esimerkiksi tekijän, niin koko tapahtuminen häviää, jos poistamme tekemisen, niin se häviää ja jos poistamme kohteen, niin se häviää. Tapahtuminen on aina yksi ja jakamaton kokonaisuus, se joko tapahtuu sellaisenaan tai sitä ei ole ollenkaan.

Ja koska näin selvästikin on, niin me voimme sanoa olevamme tämä tapahtuminen. Me olemme oleva, näkyvä ja elävä tapahtuminen, me olemme siis olevaisuus, todellisuus ja elämä ja nämä kaikki ovat yhtä. Me emme saa itseämme erilleen tästä elämän virrasta muuten kuin ajatuksissamme. Elämä, todellisuus, aika ja tietoisuus ovat kaikki yhtä ja samaa elämän eteenpäin menevää virtaa ja kehitystä ja me olemme tämä virta.

Tietoisuuden ulkopuolella ei ole mitään ja me itse olemme tämä tietoisuus, joka on tietoinen kaikesta, mutta emme ole siitä erillisiä. Me olemme sekä katselijoita että se mitä katselemme ja nämä ovat yhtä.

Tietoisuus itsessään ei kehity, se on vain tietoisuutta. Mutta tietoisuuden kentässä oleva muodon maailma (se mistä meillä on havainto) kehittyy evolutiivisesti ja myös meidän kykymme tiedostaa tämä kehitys ja todellisuus kehittyvät.

Tietoisuuden luonne

Mitään erillistä luojasubjektia ei voi olla, koska jos olisi, niin

se olisi myös erillinen objekti tietoisuudessa, joten tietoisuus itsessään on se mistä ja missä kaikki ilmentyy.

Tietoisuuden ulkopuolelle ei voi päästä. Se, että voimme tiedostaa tietoisuuden (tietoisuus siis tiedostaa itsensä), johtuu siitä, että tietoisuuden ominaisuus on juuri tämä tietoisuus. Sen luonne on tiedostaa, joten se tiedostaa niin itsensä kuin kaiken muunkin. Toinen tapa tiedostaa tietoisuus on se, että kun poistamme kaiken sen mistä on havainto eli on tiedostettu, niin se mitä jää jäljelle on puhdas tietoisuus.

Tietoisuus on hyvin yksinkertainen asia. Kaikki on tietoisuutta ja kun tämä tulee myös itsellemme todeksi (tietoisuus, joka me olemme, tulee tästä tietoiseksi), niin tämä on itsestään selvää. Sitä ennen tämä on vain teoriaa ja älyllistä pohdiskelua.

Meillä kaikilla on omakohtainen ja varma tieto tietoisuudesta. Me tiedostamme sen mitä aistimme, koemme, tunnemme, ajattelemme. Nämä kaikki ovat havaintoja, joista me olemme tietoisia, mutta ilman erillistä havaintosijaa. Sekin on vain objekti tietoisuudessamme silloin kun tunnemme, että me olemme erillinen tarkkaileva tietoisuus.

Uuden ajan tietoisuuden tilat

Tarkkaileva tietoisuus:

- näemme kaiken – tunteet, ajatukset, aistimukset,

ulkoisen maailman jne. itsestämme erillisenä ja pystymme tarkkailemaan niitä

- vapaudumme erillisestä ja erityisestä luodusta omakuvastamme ja sen tilalle tulee tarkkaileva tietoisuus, ymmärrämme yhä paremmin, että ongelmiamme suurin syy on ollut ehdollistumisemme siihen minkä nyt näemme itsestämme erillisenä
- me olemme se, joka tätä erillistä katsoo ja ”todistaa”, mutta emme tiedä mikä tämä havaitsija on

Yhdentynyt tietoisuus:

- tarkkaileva tietoisuutemme häviää ja todellisuus tulee yhdeksi, kaikki se mistä olemme tietoisia, on yksi havainto siitä mitä on
- sisäisen ja ulkoisen erillisyyden on kadonnut, ne ovat yhtä ja samaa todellisuutta
- tietoisuutemme kattaa kaiken, emme voi enää erottaa erillistä havaitsijaa, vaan havaitsija on sama kuin havainto

Mahdollisen näkökulma

Merkittävin ero todellisuuden ja elämän näkemisessä ja tulkinnassa on se, mistä näkökulmasta sitä tarkastelemme. Tarkastelemme sitä muodon maailman eli luodun todellisuuden näkökulmasta vai itse tietoisuuden näkökulmasta. Ongelmia syntyy luonnollisesti siitä, että käytämme samoja sanoja, mutta koska konteksti ja näkökulma ovat eri, niin sanojen sisältö on eri. Täältä emme

valitettavasti voi koskaan välttyä kokonaan.

Tietoisuus ja muodon maailma ovat samaa tietoisuutta, eikä niitä voi erottaa. Voimme kuitenkin tarkastella niitä tietoisuuden tai muodon näkökulmasta, mutta emme saa niitä erilleen kuin näennäisesti juuri ottamalla jommankumman näkökulman. Voidaan sanoa, että muodon maailma on tietoisuuden sisältö mutta myös tietoisuutta, koska kaikki on tietoisuutta.

Me voimme vapaasti luokitella muodon maailman eri ilmentymismuotoja eli aika, avaruus, materia, evoluutio, erillisuus, dualismi, itse, ajatukset, tunteet, emootiot, aistimukset ja näiden kaikkien kuvaamaa sisältöä miten vain ja luoda erilaisia näkemyksiä muodon maailman rakenteesta, sisällöstä, muuttumisesta jne. Tämä kaikki on muodon maailman luokittelua, mutta tietoisuus on se missä tämä kaikki on ja tapahtuu, minkään ollessa siitä erillinen.

Muuttuva muuttuu – me olemme muuttumaton

Me olemme elämää ilmentävä tietoisuus, tiesimme tämän tai emme. Uudessa ajassa emme käytä "valaistuminen" sanaa, koska se luo monelle aivan vääriä mielikuvia, että olisi joku, joka valaistuu, että jokin meissä muuttuisi dramaattisesti ja, että elämä olisi sitten erilaista ja parempaa.

Uuden ajan todellisuustietoisuus ja elämäyhteisyys

käsitteet kuvaavat sitä, että kun näemme todellisuuden sellaisenaan, olemme tietoisia todellisuudesta ja elämme siinä yhdessä muun elämän kanssa, niin silloin oivallamme, että on vain elämä ja me olemme tämä elämä, joka ilmentää itseään kauttamme. Ja tämä oivallus sitten muuttaa elämämme eli sen muuttuvan, joka on muuttumattoman todellisen olemuksemme ilmentämistä.

On yleinen harhaluulo, että itsevapaa tietoisuus, joka on uuden ajan todellisuustietoisuuden edellytys, olisi jotakin muuta kuin todellisuus eli se mitä on, että se olisi jokin autuas tila tai tunne jostakin korkeammasta pyhydestä.

Ei. Se on tämä tavallinen, arkinen todellisuus, jos vain pystyisimme näkemään sen sellaisenaan ilman uskomuksiemme, toiveidemme ja haaveidemme eli erillisen omakuvamme ja ajatustemme luomaa savuverhoa.

Zen-sanonta "pilko puita, kanna vettä" tiivistää tämän oivallisesti. Todellista "henkisyyden" harjoittamista on elää siinä mitä on, todellisuudessa ja toimia siinä ja siihen perustuen.

Elämä tapahtuu todellisuudessa, se on tietoisuutemme elämistä täydeksi. Tämä voi tietenkin olla iso pettymys "etsijälle", sillä "etsimisen" tavoitehan on löytää jotakin muuta kuin se mitä nyt on. Jotakin parempaa, jotakin muuta mikä tekisi elämästä parempaa. Mutta ei ole muuta kuin tämä todellisuus ja se avautuu, kun lopettaa

"etsimisen". On ajanhukkaa etsiä, jos haluaa elää todellisuudessa. Pitää vain pysähtyä ja lopettaa kaikenlainen etsiminen ja elää siinä mitä on. Se on hyvän elämän salaisuus.

On myös sanonta, että "mikään ei muutu, kun kaikki muuttuu", mitä tämä tarkoittaa? Ehkä hämmäntävin ja vaikein asia, ennen todellisuuden oivaltamista, on ymmärtää se, että mikään ei muutu, kun heräämme ja oivallamme todellisuuden, että juuri se tunne itsestä ei muutu todellisuuden oivaltamisessa. Ehkä juuri tätä muutosta itsessämme olemme odottaneet ja etsineet, mutta sitä ei siis tapahdu.

Me olemme nyt, olemme olleet ja tulemme aina olemaan tietoisuus, joka on tietoinen kaikesta ja se tunne itsestä on juuri tämä tunne tietoisuuden olemuksestamme. Se ei ole tavallinen tunne, vaan enemmänkin tieto siitä, että näin on.

Mikä sitten muuttuu, kun kaikki muuttuu? Suhde kaikkeen siihen mistä olemme tietoisia, tai tarkemmin on tietoisuutemme sisältö, muuttuu ja se muuttaa koko elämämme, suhteemme itseemme, toisiimme, luontoon, elämään, kaikkeen.

Muuttuva muuttuu, mutta me olemme muuttumaton.

Mahdollisen näkökulma vapauttaa elämään

Tietoisuus on se, jossa kaikki on ja kaikki tapahtuu. Me

olemme tämä tietoisuus. Tietoisuuden kentässä oleva potentiaali, jossa on kaiken ilmentyvän mahdollisuus, kaiken olevan, näkyvän ja elävän mahdollisuus, on se mistä kaikki ilmenee.

Mahdollisen näkökulma on tietoisuuden kentässä olevan potentiaalinen näkökulma, joka on ennen kuin mitään on ilmennyt, se on ennen kaikkea paitsi itse tietoisuutta. Me olemme tietoisuus, jolla on mahdollisen näkökulma.

Mahdollisen näkökulma sisältää kaiken potentiaaliin sisältyvän mahdollisen eikä näin ollen rajaa ilmentymistä mitenkään. Tämä vapauttaa meidät kaikesta ilmentyneestä ja luo meille näkökulman olevaan, näkyvään ja elävään tavalla, joka on kaikesta vapaa ja joka ei rajoita mitään ilmentyvää.

Mahdollisen näkökulma luo meille todellisen vapauden. Emme tarvitse tietoisuuden eri tiloja tai tasoja eli todellisuuden eri kokemuksia ja tulkintoja ollaksemme vapaita. Mahdollisen näkökulma ylittää kaiken ja sisältää kaiken. Se yhdistää kaiken.

Kun valitsemme mahdollisen näkökulman (tai se on tullut meissä todeksi), niin silloin elämämme ja kaikki se mistä olemme tietoisia ja emme ole tietoisia, on mahdollista hyväksyä. Meidän ei tarvitse odottaa, että tulisimme täydellisesti tietoisiksi tai löytäisimme vapauden, sillä mahdollisen näkökulma sisältää jo tämän kaiken mahdollisena.

Voimme elää nyt ja tässä, vapaina ja sen mukaan mitä potentiaalista välttämättömyyden pakosta ja tarpeesta ilmenee. Elämä on mahdollisen taidetta, aina uutta ja tuoretta. Ja kun olemme avoimia mahdolliselle ja läsnä elämälle, niin tiedämme sen.

Laajin mahdollinen näkökulma, joka kattaa kaikki muut näkökulmat on siis mahdollisen näkökulma. Mahdollisessa näkökulmassa emme lukitse mitään näkökulmaa pysyvästi, vaan tiedostamme, että kukin näkökulma luo aina oman todellisuutensa. Mahdollisen näkökulma pitää meidät aina hereillä ja valppaana ja estää meitä ”uppoutumasta” vain tiettyyn näkökulmaan ja tiettyyn sen luomaan todellisuuteen.

Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että emme voisi toimia kulloisessakin todellisuudessa aktiivisesti. Mahdollisen näkökulmasta voimme vaihtaa todellisuuttamme, jos se ei enää palvele tarkoituksenmukaisesti ko. tilannetta elämässämme tai elinympäristössämme. Mahdollisen näkökulmasta voimme tehdä tämän kokonaisvaltaisesti ilman, että joudumme ratkaisemaan eri todellisuuksien luomia haasteita niistä itsestänsä käsin.

Ymmärrämme, että kaikki todellisuudet ovat aina tarinamme ”värittämiä ja kuvittamia” tulkintoja havaitsemastamme, että nämä kaikki todellisuudet syntyvät koko ajan alitajunnassamme ja tietoisuudessamme, että ne ovat koko ajan muuttuvia. Ja synnyttäessään ristiriidan tietoisien todellisuutemme ja

sisäisen ja ulkoisen luomamme todellisuuden kanssa, aiheuttaa se elämäämme kärsimystä ja tyytymättömyyttä.

Mahdollisen näkökulma tuo tähän jatkuvasti muuttuvaan todellisuuteen ”majakan”, josta käsin voimme tehdä ympäristöstämme havaintoja ja muuttaa ”näkemäämme” todellisuutta siten, että se on mahdollisimman hyvin harmoniassa elämämme ja elinympäristömme kanssa. Haemme aina parhaan mahdollisen tarinan ja todellisuuden kulloiseenkin elämämme tilanteeseen ja suhtautumiseemme laajemmin aikamme globaaleihin haasteisiin.

Oletko valmis haastamaan nykyiset tarinasi ja todellisuutesi ja katsomaan elämää mahdollisen näkökulmasta, näkemään elämäsi ja aikamme ongelmat mahdollisina, vain uutta todellisuutta odottavina ratkaistavina haasteina?

Kaiken todellisuuden näkemisen perustana on siis valittu näkökulma. Mahdollisen näkökulma luo avoimen ja kaiken kattavan näkökulman elämän ja todellisuuden tarkastelulle. Mahdollisen näkökulma ei sulje mitään pois ja siksi se ei rajoita näkemistä kuten muut rajallisemmat näkökulmat usein tekevät.

Olennaista ei monestikaan ole se mitä tarkastellaan, vaan se mistä näkökulmasta asiaa tarkastellaan. Usein juuri valittu näkökulma ratkaisee itse asian ”oikean”

näkemisen. Usein ”oikein” näkemisen estääkin juuri liian kapea näkökulma ja tiedostamatta luodut rajat näkemiselle.

Koska voit valita mahdollisen tietoisien näkökulman, niin miksi tyytyisit vähempään, miksi olisit vähemmän kuin mahdollinen, miksi olisit vähemmän kuin itse puhdas tietoisuus?

Mahdollinen on elämän syvin olemus

Todellisuus on kaiken elämän ja toiminnan ytimessä, se ilmenee ”mahdollisesta”. Todellisuuden näkeminen niin aistein kuin intuition avulla on mahdollisesta käsin mahdollisimman suoraa ja avointa.

Mahdollisessa eläminen (näkökulma elämään) yhdistää kaiken yhdeksi kokemisen ja tietämisen tilaksi. Mahdollinen on tietoisuuden kentässä oleva olevaisuuden ideoiden potentiaali, josta kaikki oleva, näkyvä ja elävä ilmenee. Mahdollinen yhdistää niin menneen, nykyisyyden kuin tulevan ja luo elävän yhteyden ihmisten, luonnon ja kaiken universaalisesta tietoisuudesta kumpuavan kanssa.

Mahdollinen sisältää kaiken, se on tiedon, elämän, kaiken mitä on ”syvin olemus” ja siksi se antaa meille pysyvän sisäisen rauhan. Mahdollisesta ilmenee koko ajan uutta olevaa, näkyvää ja elävää ja kun pystymme sitä yhä paremmin itse ymmärtämään, niin silloin siirrymme vähäisemmästä suurempaan täydellisyyteen ja tämä

siirtyminen tuottaa meille todellisen elämänilon.

Todellisuuden näkeminen suoraan ja avoimena ja eläminen mahdollisessa tuottavat meille siis pysyvän sisäisen rauhan ja todellisen elämäilon tämän mahdollisen tullessa omaksi syvimmäksi olemukseemme. Se on elämämme sisältö ja suunta, josta käsin pystymme toimimaan kokonaisuuden edun puolesta sen mukaisesti mikä meidän tehtäväksemme on intuition kautta todeksi tullut.

Elämä mahdollisessa on todellista ykseyttä. Mahdollinen on elämän sydän, josta kaikki elämä saa elinvoimansa, sieltä pulppuaa kaikki. Mahdollinen luo kaiken koko ajan uutena ja tuoreena, mahdollisen todellisuus ja elämä syntyvät koko ajan uudestaan ja uudestaan, sillä ei ole historiaa, nykyisyyttä eikä tulevaa, se on aina uutta elämää. Vain jatkuva elämän ilmentäminen mahdollisesta elävänä ja liikkeessä pitää ”elämän hyrrän” pyörimässä ja pystyssä.

Todellisuutta luodaan koko ajan mahdollisesta. Kaikki on tarinaa ja tulkintaa ilmentyneestä, niitä ei tarvitse kieltää. Jo ilmentynyt on aina kuollutta, se on jo tapahtunut. Elämä on aina parhaimmillaan, kun se on syntymäisillään ja syntyy, ilmenee mahdollisesta. Elämä on aina tuoretta.

Mahdollisen näkökulmasta katsoen ei ole merkitystä ”kuka olet tai missä olet”. Olet aina mahdollinen uusi ilmentymä. Elämä on jatkuvaa ilmentymistä mahdollisesta ja siksi sitä ei kannata pysäyttää. Elämää voi vain elää. Elämä

mahdollisesta käsin on aina kokonaista ja yhtä, koska se luodaan koko ajan uudestaan.

Mahdollinen on elämän omaa potentiaalia ja kun toimimme elämästä ja sen todellisesta luonteesta käsin, niin voimme intuitiivisesti todeksi tunnetun intention avulla luoda mahdollisesta kaiken mitä ”tarvitsemme” ja mahdollinen toteuttaa tämän ”välttämättömyyden pakosta”. Me olemme elämän oma tahto ja luovuus – me olemme todellisuutta luovia mahdollisuuksia.

Aika – kun jokin haluaa olla olemassa

Niin kauan kuin on tunne ajasta, on olemassa jokin, joka haluaa säilyä, jatkua, olla olemassa – tiedostimme sen tai emme. Aikaa ei voi hävittää, kuten ei ”minääkään”, jos on vielä jotakin, joka edellyttää ajan tai minän olemassaoloa eli jotakin, joka haluaa säilyä ja jatkua. Kuolema häviää, kun ei ole enää mitään mikä haluaisi jatkua, säilyä tai olla olemassa.

Samalla tavalla kuin käsitys elämästä ja todellisuudesta muuttuvat täysin, kun saavutamme uuden ajan tietoisuuden, niin muuttuvat myös käsityksemme ja kokemuksemme ajasta ja itse tietoisuudesta.

Nykyisin rajaamme ajan kolmeen eri jaksoon: menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus ja nykyisyydenkin sitten vielä kellon ja kalenterin avulla yhä pienemmiksi palasiksi todellisuutta. Pidämme näitä eri aikoja erillisinä ja

sellaisina, joissa olemme eläneet, elämme nyt ja tulemme elämään.

Yleensä aikakäsityksemme keskittyy kuitenkin hyvin pieneen ehkä vain päivien, viikkojen tai muutaman vuoden ajan jaksoon eteen ja taaksepäin. Ja koska rajaamme aikaa näin, niin se mahdollistaa meille näiden eri aikojen ajattelemisen, muistelemisen, suunnittelun ja murehtimisen. Huomiomme kiinnittyy vain hyvin rajattuun osaan todellisuutta aivan kuten lampun valo pimeässä metsässä näyttää vain sen mihin sitä osoitamme.

Uudessa ajassa aikakäsityksemme muuttuu samalla tavalla kuin todellisuutemmekin, kun emme kohdistu siihen mitään erityistä kohdennettuna huomiota. Alamme nähdä koko evolutiivisen prosessin ja kehityksen maailmankaikkeuden alusta sen loppuun asti, näemme, että se on yhtä ja samaa evoluution virtaa eteenpäin.

Kun aikakäsityksemme laajenee mahdollisimman laajaksi, niin tapahtuu se, että se aika häviää kokonaan. Me romahdamme tähän hetkeen, olemme se mitä on, tässä ja nyt. Olemme yhtä ajattomuuden ja evolutiivisen elämänvirran kanssa.

Mikä merkitys tällä ajattomuudella sitten on? Kun emme enää koe kuin tämän ajattoman hetken ja ymmärrämme, että myös menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus ovat vain tässä samassa ajattomuudessa syntyviä todellisuuden kuvia, niin koemme ehkä ensimmäisen kerran, että emme

ole tulossa mistään, emmekä menossa mihinkään. Olemme täysin tyytyväisiä siihen mitä on, koska se on ainoa "paikka" missä voimme olla. Elämme siinä mitä on ja se riittää.

Monesti kun lähdemme etsimään itseämme tai vaikkapa korkeampaa henkisyttä elämäämme, niin koemme, että elämässämme on jotakin väärin, jokin on vialla tai siitä puuttuu jotakin. Emme ole tyytyväisiä siihen mitä on. Mutta kun oivallamme ajattomuuden, niin nämä ajatukset häviävät. Koemme, että elämässämme kaikki on aina hyvin, mikään ei ole väärin tai vialla, tässä ajattomassa hetkessä on kaikki se mitä tarvitsemme ja se riittää. Ja tämä tietenkin muuttaa melko lailla elämän kokemustamme.

Aika, minä ja kuolema eivät ole mitään mitä voisi sellaisenaan hävittää. Ne häviävät, kun mikään ei halua säilyä, jatkua, olla olemassa. Voimme käsitellä näitä ajatuksia ja käsitteitä, joita nuo kaikki ovat, erikseen ja yksitellen, mutta aina tulee uusia käsitteitä, jotka sisältävät jotain mikä haluaa säilyä, jatkua ja olla olemassa.

Rakkaus, elämä, vapaus, tietoisuus, evoluutio, loputon lista käsitteitä. Mikään näistä käsitteistä tai ajatuksista "tyhjäksi nähtynä" ei vapauta meitä, vaan meidät vapauttaa kaikesta se, että emme halua enää säilyä, jatkua, olla olemassa. Sitä on antautuminen, nöyryys elämän edessä, kuoleman kohtaaminen.

Vasta kun tunne ajasta häviää eli aika pysähtyy, lakkaa

olemasta, niin se hävittää myös kuoleman ja minän. Silloin kaikki on tässä mitä on ja se ei tarvitse ajatuksia, tunteita tai erillistä minää sitä kokemaan.

Emme siis voi lunastaa vapauttamme näkemällä käsitteitä tyhjiksi tai tekemällä tekoja, toki pitkälle sillainkin päästään. Vasta kun emme halua säilyä, jatkua, olla olemassa, niin silloin vapaus koittaa. **Paradoksi tietenk in on siinä, että vasta tämän jälkeen elämä alkaa ja vain se halu olla olemassa, säilyä ja jatkua häviää.** Vasta kun koko tarina, jota ajatuksilla ja käsitteillä luodaan ja ylläpidetään koko ajan, nähdään vain tarinaksi riippumatta siitä mitä se sisältää, se tarina päättyy. Silloin tarinan mukana menee myös kaikki se mikä on meille kaunista, rakasta, hyvää, lohduttavaa. Emme voi valita mitä häviää ja mitä ei, kaikki menee.

On tietenk in todella paljon vaadittu, että kaikki tarinat ovat loppuneet. Mutta kun hyväksyn sen, että en ehkä koskaan voi todella ja lopullisesti olla vapaa, niin silloin itse asiassa olen vapaa. Silloin en odota enää mitään, vaan hyväksyn sen mitä on, että juuri epätäydellisyyden (eli että vapaus ei ole täydellistä) hyväksyminen on täydellisyyttä. Silloin voi unelmiaankin elää todeksi, keskittyä siihen prosessiin eikä lopputulokseen, eli keskittyä elämiseen.

Kun hyväksyy kaiken itsessään ja tekemisissään tai antaa itselleen kaiken anteeksi, hyväksyy egonsa ja kaiken, oli niitä jäljellä tai ei, niin silloin tämä hyväksyminen muodostuu täydelliseksi vapaudeksi olla mitä on. Silloin ei

koskaan oletta, että on vapaa tai että ei tarvitsisi olla varuillaan omien tekemisten ja ei-tekemisten kanssa, aina pitää olla. Tätä voisi kutsua varovaisuusperiaatteeksi, oletta aina, että et ole vapaa.

Ja paradoksi on se, että tämä ei itse asiassa ole mitenkään vaikeaa, siinä ei luovu mistään. Tällöin kaikki käsitteet ja tarinat näkee vain käsitteinä ja tarinoina, eikä niitä ihan kaikkia edes "viitsi" enää kohdata, jos eivät aiheuta suurempaa epämuravuutta. Mitä ne eivät tee, koska ne näkee nyt vain tarinoina ja käsitteinä.

Tämä vaatii sitä, että on antautunut, nöyrytynyt elämän edessä. Ei uskoa, vaan luottamusta elämään. Ja tämä luottamus elämään kantaa ja pitää meidät vapaina, vaikka emme siis olisikaan vielä vapaita. Voimme elää vapaina luottamuksemme ja nöyryytemme varassa ilman, että olemme lopullisesti ja täysin vapaita, mikä vain poikkeustapauksessa voi kohdallemme tulla. Sen varaan ei kannata laskea.

Miksi uudessa ajassa kaikki on aina hyvin?

Miksi uuden ajan itsestä vapaassa tietoisuudessa eläminen tuntuu siltä, että on aina ollut siinä missä on ja tehnyt sitä mitä juuri tekee?

Kun se, miksi itseämme luulemme, muuttuu jatkuvasti muuttuvasta pysyvään tietoisuuteen, muuttumattomaan, niin silloin olemme aina "liikkeessäpaikallaan" eli olemme

pysyvä paikallaan oleva tietoisuus, joka on tietoinen kaikesta muuttuvasta eli "maisema tulee vastaan".

Tuo tuntemuksemme kertoo siitä, että emme ole enää sitoneet omakuvaamme, kuvitelmaamme erillisestä itsestämme, mihinkään muuttuvaan, vaan olemme aina paikallaan oleva pysyvä tietoisuus, ja tämä hävittää myös kuvitelman erillisestä itsestä.

Sillä ei tietoisuuden näkökulmasta ole väliä, mistä muuttuvasta, tekemisestä tai tilasta on tietoinen. Ne kaikki ovat tämän pysyvän tietoisuuden sisältöä.

Tämä myös hävittää kokemuksen erillisestä tarkkailijasta, koska ei ole enää mitään syytä olla kiinnostunut mistään erityisestä, muuttuvasta, koska tietoisuus, joka me olemme, on aina tietoinen siitä mitä on. Tarkkailijaa ei siis enää tarvita. Kun "huoneessa on valot, niin taskulamppua ei enää tarvita". Näemme sen mitä haluamme nähdä ilman erillistä huomiota – on jatkuva "huomioton huomio" kaikesta.

Toisin sanoen, kun kaikki on tässä, niin mitään ei puutu ja siksi kaikki on hyvin. Ja tästä "kaikki on hyvin" kumpuaa sitten tyytyväisyys ja onnellisuus elämään ja ilo ja mielekkäisyys tekemiseen. Tekemisestä ja olemisesta tulee yhtä ja samaa "tapahtumatonta tapahtumista".

Osittain tuohon tuntemukseen "kaikki on tässä" vaikuttaa myös se, että kun elää siinä mitä on eli todellisuudessa, niin

silloin ajatukset ja niistä syntyvät tunteet ovat vähäisempiä ja yleensä liittyvät vain juuri läsnä olevaan tilanteeseen, ei menneeseen, tulevaan tai muuhun kuvitteluun, jota ajatukset yleensä ovat, Näin ollen ajatuksetkaan eivät vie pois siitä mitä on ja tämä tunne "kaikki on tässä" vahvistuu mitä täydemmin elää vain todellisuudessa.

Kun elää todellisuudessa, niin silloin "aktiivinen muisti" eli asiat, jotka ovat tietoisena, monesti kattaa vain muutaman tunnin taaksepäin ja eteenpäin, huomio on lähes täysin siis siinä mitä on. Mutta ei tämä muistia eli ajatuksin luotuja muistikuvia esim. menneestä mihinkään hävitä. Niitä pitää vaan tuoda tietoisuuteen ja ajatella, jos on tarvetta.

Ja kun kaikki on hyvin, niin huomio kiinnittyy todellisuuteen ja aikamme ongelmien ratkaisun etsimiseen eikä itseen ja omiin huoliin ja murheisiin, joita ei enää ole.

Liikkeessäpaikallaan

Uuden ajan elämä tapahtuu siis "liikkeessäpaikallaan", mitä se tarkoittaa?

Kun meidän tietoisuuttamme ei enää rajoita erillisyyttä, omakuva tai uskomukset, niin silloin me olemme "paikallaan" todellisuudessa, koska meidän ei tarvitse enää liikkua eli suunnata tietoisuuden "valoamme" nähdäksemme todellisuutta. Me olemme kaiken kattava tietoisuus, joka näkee kaiken sen mitä on ja tapahtuu, elävän liikkeessä olevan elämän, joka tapahtuu

todellisuudessa, ja josta me olemme tietoisia. Tämä on uuden ajan finaali, jota kohden me menemme, kun elämme luonnollisesti elämän virrassa emmekä rajoita tietoisuuttamme.

Kun elämän ja todellisuuden näkee ja ymmärtää näin, niin se on koko lailla täydellisesti vastakohta nykyisille näkemyksille, jotka kumpuavat mekanistisesta todellisuuden mallista ja materialistisesta elämän mallista. Uudessa ajassa todellisuus ja elämä ovat elävä ja tietoinen kokonaisuus ja tapahtumisen kenttä.

Uuden ajan elämä on jatkuvaa muutosta, kehitystä ja kasvua yhdessä toisten, luonnon ja maailman kanssa. Se on osa luonnollista elämän virtaa ja eteenpäin vievää elinvoimaa, josta me luomme tätä ilmentävän ekologisen ja vastuullisen elämäntapamme ja kulttuurimme, ja jonka pohjalta me luomme myös vapaan valistuneen yhteiskunnan rakenteet ja järjestelmät sekä tavan toimia maailmassa huomioiden koko ihmiskunta ja maapallon luonto kokonaisuudessaan.

Jos tietoisuutemme kentän koko on 100 %, niin yleensä tietoisuutemme kattaa menneitä asioita ja ajatuksia sanotaan vaikkapa 40 % ja tulevia asioita ja ajatuksia 40 %, jolloin tälle mitä on jää 20 %. Mutta kun alamme elää siinä mitä on, niin nämä menneet ja tulevat häviävät lähes kokonaan tietoisuudestamme ja "se mitä on" kattaakin lähes 100 %. Emme tiedosta enää sitä mitä tapahtui minuutti, tunti, päivä, viikko jne. sitten, emmekä sitä mitä

ehkä tapahtuu minuutin, tunnin, päivän, viikon jne. päästä. Tällöin todellisuus tulee täydeksi ja se myös alkaa tuntua täydeltä. Olihan kokemuksemme aiemmin vain 20 % ja nyt lähes 100 %. Aistit terävöityvät, kirkastuvat, olemme tietoisia lähes kaikesta mitä ympärillämme tapahtuu. Olemme aidosti hereillä elämässämme.

Silloin elämässä riittää ihmeteltävää ja aistittavaa. Jo "liikkeessäpaikallaan" tapahtuva kävely tai muu tekeminen riittää tuomaan onnellisuutta ja iloa elämään, ja siksi tarve kaikelle muulle vähenee dramaattisesti, se riittää mitä on.

Ja riippumatta siitä missä kulloinkin olemme, kun esimerkiksi kävelemme tai elämme elämäämme, niin aina tuntuu siltä, ettei missään muualla ole koskaan ollutkaan. On aina ollut siinä missä on juuri sillä hetkellä. Ja vaikka maisema vaihtuu, niin on tunne, että on samassa paikassa. Pitää erikseen ajatella ollakseen jossain muualla eli menneessä tai tulevassa.

Tämä liikkeessäpaikallaan taitaa olla se sisäinen rauha ja seesteisyys, josta monesti puhutaan. Se ei ole jotakin mikä olisi irti todellisuudesta, vaan se on itse todellisuus ja elämä.

Ja se mitä on, voi olla sisäistä rauhaa ja hiljaisuutta tai se voi olla vahvoja tunteita ja elämänmenoa. Mutta aina se tapahtuu siinä mitä on ja täyttää koko todellisuuden ja tietoisuuden.

LOPUKSI

Heräämme muutokseen, kun oivallamme, että nykyinen elämäntapamme on suurempi riski elämällemme kuin tulevaisuus ja sen vaatima uusi elämäntapa. Kun oivallamme, että muutos on aito mahdollisuus parempaan elämään. Muutos on uhka vain nykyisyydelle, ei meille.

Voimme aina valita elämän puolesta

Kuinka laaja ja tappava kriisin tulee olla, että edes harkitsisimme nykyisen elämäntapamme muuttamista ja ymmärtäisimme sen olevan mahdoton tulevaisuuttamme ajatellen. Koronakriisi ei siihen riittänyt. Mikä riittäisi? Vai onko niin, että mikään ei riitä?

Vai onko niin, että mikään kriisi ei herätä meitä muutokseen, vaikka kuolemat tulevat lähelle, kunhan ei osu itseen - silloinhan sitä muutosta ei enää tarvita. Onko itsekkyytemme ja itsekeskeisyytemme liian vahva ja murtamaton muutokseen?

Joku syy pitää olla, että emme herää tarvittavaan elämäntapamuutokseen ajoissa. Vai onko niin, että meillä ei ole heräämiseen tarvittavaa lajiominaisuutta ja poikkeukset vain vahvistavat säännön? Meiltä puuttuu kollektiivinen lajisuojeluvaisto eikä itsesuojeluvaistomme riitä.

Ympäristökriisin syy on itse- ja ihmiskeskeinen tietoisuutemme, joka perustuu uskomuksiin luotuun todellisuuden tulkintaan, ja on nyt ajautunut vakavaan ristiriitaan luomiemme elinolosuhteiden ja luonnon kanssa. Tietoisuutemme laajentuminen elämäkeskeiseksi on se mitä tarvitsemme.

Nyt on ylitettävä itsemme ja toimittava elämän puolesta - myöhemmin ymmärrämme, että se on myös meidän

itseemme, hyvän ja mielekkään elämän ja tulevaisuuden etu. Elämämme tarkoitus ja merkitys on löydettävissä nyt elämästä itsestään, kun tietoisuutemme laajenee elämäkeskeiseksi.

Tulee uusia kriisejä tai ei, on meillä kykyä herätä tai ei, tulee romahdus tai ei, niin aina voimme valita "elämän puolesta" ja elää hyvää ja mielekästä elämää. Se ei ole ulkoisesta kiinni, vaan siitä että elää siinä mitä on. Silloin se mitä on, riittää ja kaikki on hyvin.

Pohdintaa muutoksen mahdollisuudesta

On lähes mahdotonta tehdä ne muutokset ja poisoppimiset omaan elämään, kulutukseen, tapoihin yms., joita nyt tarvitaan, kun ne tapahtuvat nykyisen itsekäsityksen ollessa edelleen elämämme perustana. Se on raskasta, aiheuttaa vieroitusoireita, jopa ahdistusta ja on sosiaalisesti myös vaikeaa, koska lähes koko kulttuurimme ja yhteiskuntamme tukevat nykyistä elämäntapaamme. Emme saa tukea muutokseen ulkopuoleltamme.

Siksi elämän perustan ja omakuvamme muuttaminen elämäkeskeiseksi, on lopulta huomattavasti helpompi tapa tehdä ne tarvittavat muutokset ja poisoppimiset, koska silloin ne ovat luonnollisia ja toivottavia eikä niitä estä oma sisäinen muutosvastarintamme. Tällöin elämäntapamme muutos tapahtuu "sisäisestä välttämättömyydestä ja pakosta" ja myös rohkeus ja voimat tehdä se, tulevat silloin

sisältä käsin.

Uuden elämäkeskeisen suhteen luominen niin omaan itseemme, toisiimme kuin luontoonkin, on se mihin pitäisi nyt keskittyä. Tarvitsemme näkökulman vaihtamista "itsestä elämään".

Jos pyrimme muutokseen nykyisen kautta ja vaikka se osittain onnistuisikin, niin aina on suuri riski, että vanhat tavat ja tottumukset palaavat, kun voimia niiden poispitämiseksi ei enää ole. Siksi "elämän puolesta" elämänasenteena on varmin tapa tehdä tarvittava muutos.

Tähän se kiteytyy - elämäntavan muutokset ilman "sisäistä tarvetta ja pakkoa", joka syntyy elämän oivaltamisesta oman elämämme perustaksi itsen, luodun omakuvan, sijaan, jää vain aikomuksiksi. Kun elämä on sisäinen todellisuutemme, niin emme tarvitse ja kaipaa ulkoista, keinotekoista tavaroiden ja elämysten todellisuutta. Ne eivät ole enää todellisuuttamme ja se muuttaa kaiken siinä miten elämme ja toimimme.

Niin kauan kuin meillä on sisäinen tarve ja halu tavaralle ja tehdyille elämyksille, niin vaatimus ja pyrkimys niistä kieltäytymiseen, on ajan ja energian tuhlaamista. Vasta kun tarve ja halu "ulkoiselle" häviävät, elämämme muuttuu. Silloin nykyinen elämäntapa on vierasta ja vältettävää - se ei tuota sitä mitä elämässämme aidosti tarvitsemme - onnellisuutta, mielekkyyttä ja elämäniloa.

Nyt pitäisi pohtia miten aiomme selviytyä

Nyt on hyvä aika pohtia miten ja erityisesti milloin alamme sopeutua tulevaan uudenlaiseen elämään ja maailmaan, jossa ylikulutus ja talouskasvu eivät ole enää mahdollisia ja elämän sisältö tulee muusta kuin rahasta ja tavarasta, josta sitä nyt haemme.

Nyt olisi vähäksi aikaa lopetettava kaikki muu mielenkiintoinen huomiomme ja energiamme vievä aktiviteetti ja keskityttävä siihen miten aiomme selviytyä edessämme olevista kriiseistä ja ekokatastrofista ja tehtävä siinä tarvittavat teot. Sen jälkeen voimme jatkaa vapaasti.

Me yritämme pelastaa nykyistä elämäntapaamme ja maailmaamme, jotka ovat vakavassa ristiriidassa "elossapysymisjärjestelmän" kanssa, ekokatastrofin luomilta haasteilta, kun pitäisi keskittyä luomaan elämäntapa ja maailma, jotka pitävät meidät hengissä ja estävät ekokatastrofin.

Löydämme varmasti ratkaisun ilmastonmuutokseen ja luonnontuhon torjuntaan, jos tavoitteemme on elinkelpoinen maapallo, luonnon elinvoiman ja elonkirjon vahvistaminen, taloudellisen ja sosiaalisen eriarvoisuuden vähentäminen, oikeudenmukainen resurssien jako kaikkien kesken ja hyvän ja mielekkään elämän mahdollisuuden luominen meille kaikille.

Nyt mikään näistä ei ole tavoitteemme ja siksi

epäonnistumme. Me emme onnistu ponnisteluisamme, jos emme vaihda nykyisiä elämälle kielteisiä tavoitteitamme elämälle myönteisiin tavoitteisiin.

Muutos on mahdollisuus, ei uhka

Olemme olleet lajina menestyksellisiä tähän asti, mutta nyt ajautuneet syvään ristiriitaan luonnon ja sen kestäkkyvyn kanssa ja siksi meidän tulisi nyt päästä kehityksessämme eteenpäin seuraavaan vaiheeseen - elämäkeskeiseen, "itsestä vapaaseen" vaiheeseen. Ainakin sitä kohti.

"Itse" on vaihe ihmisen kehityksessä matkalla siitä luopumiseen. Siihen ei liity mitään ihmeellistä - näemme sen mitä on todellisuuden ja elämän näkökulmasta, emme omasta erillisestä, ajatuksin ja uskomuksin luodusta näkökulmasta. Itsekeskeisyys vaihtuu elämäkeskeisyyteen.

Jatkuva muutos on elämän evolutiivinen tapa luoda vaihtelua, uutta, jonka avulla lajit sopeutuvat muuttuviin elinolosuhteisiin. Joskus onnistuu, joskus ei. Me pelkäämme muutosta, kun pitäisi pelätä muuttumattomuutta, se on todellinen uhkamme. Muutos antaa mahdollisuuden elää.

Me yritämme turvata ja suojata nykyistä elämäntapaamme ja sitä tukevaa taloudellista ja poliittista järjestelmää, vaikka tiedämme, että ne eivät ole enää pitkään mahdollisia. Pelkäämme muutosta, vaikka tiedämme mihin nykyinen elämämme johtaa - se on todellinen uhka - ei

muutos.

Heräämme muutokseen, kun oivallamme, että nykyinen elämäntapamme on suurempi riski elämällemme kuin tulevaisuus ja sen vaatima uusi elämäntapa. Kun katsomme tätä elämästä käsin, niin muutos on aito mahdollisuus parempaan elämään, ei uhka. Se on uhka vain nykyisyydelle, ei meille.

Elämä on muutosta, vaihtelua, onnistumisia ja epäonnistumisia, se on muutosta kohti suurempaa kompleksisuutta, järjestystä ja vapautta, se on tapa luoda jotakin täysin uutta. Elämä ei ole lineaarista, vaan yllätyksellisiä murroksia, ja nyt tarvitsemme yhden yllätyksen.

Vaikka monesti näyttää siltä, että olemme menossa taaksepäin, kohti menneitä arvoja ja totuuksia, niin elämän evolutiivinen elinvoima kulkee aina kuitenkin vääjäämättä eteenpäin. Se kerää voimia ja kun aika on kypsä, se tekee ratkaisunsa ja näyttää meille uuden todellisuuden.

Luottamus elämään ja optimismi ovat elämäkeskeisen maailmankuvan ja todellisuuden ydintä ja perustuvat siihen, että me olemme elämän lakien ja periaatteiden varassa, vaikka voimmekin oman osamme tehdä, ja se tulee lopulta ratkaisemaan kohtalomme. Nyt kannattaa luottaa elämään.

Miksi epäonnistumme

Ilmastonmuutoksen torjuntaa tehdään monella tasolla ja tavalla, mutta aina tekijänä on kuitenkin ihminen. Meidän tekomme ovat ratkaisevia arjessamme, työssämme, päättäjinä ja niiden takana on maailmankuvamme ja arvomme. Jos ne eivät muutu, me emme muutu eikä tekomme muutu.

Me yritämme nyt luoda ratkaisuja ilmastonmuutoksen ja luonnontuhoon torjumiseksi, mutta emme onnistu niissä, koska emme ole valmiita haastamaan maailmankuvaamme, arvojamme ja siten elämäämme, talouttamme yms. Emme halua muuttua, löytää uutta maailmankuvaa ja arvoja, elää toisin.

Meillä on mahdollisuus onnistua, mutta meidän itsemme on se tehtävä. Jos emme haasta itseämme ja muutu, niin nykyinen elämänmenomme jatkuu eikä ratkaisua tule elämäämme ja tulevaisuuttamme uhkaaviin ilmastonmuutokseen ja luonnontuhoon. Muutos on mahdollisuus, ei uhka.

Kiitos!